Djurisk teologi

Paradisets återkomst

Djurisk teologi

Paradisets återkomst

Av

Lars Larsen

TITEL

TITEL
Sveav. 100
113 50 Stockholm

Omslag: Mats Barrdunge
Författares Bokmaskin 2010, Stockholm
ISBN 978-91-976731-7-4

Du levs till blomma och talas i allt
som grodar mot vattnet blyghet.
Du kammas mot sommaren gräst och tallt
och simmas till löv och flyghet.

Din djurhet är ymnig med myrors sång
i klippor som levt av drömhet.
I grodande revor mossar den trång
och fuktas mot skymnig ömhet.

Du träds genom löven mot svanedöd,
du människas mot duvande fröhet.
En dag bevattnas med maskhetens bröd
då allt ses med grodor och snöhet.

Förord

Vår civilisation kommer snart att förgås. Den här boken är ett slags avskedstal till civilisationen, vars kollaps jag inte kom-mer att sörja, utan jubla över. Jag har lidit så djupt av dess hemskheter.

Något nytt kommer att uppstå på ruinerna av civilisationen. Något icke-civiliserat. Något som vi har gemensamt med resten av djurriket, med hela skapelsen. Något självklart. Som vi alltid har trott på innerst inne, men som har gömts för oss av civilisationens hjärntvätt.

Den här boken gör på allvar anspråk på att ge en inblick i detta nya. Den består av gamla redigerade inlägg från min blogg, som kan läsas på www.larslar.blogg.se. Allt är inte lika bra, och vissa åskådningar i dessa inlägg har jag redan övergivit, så fort utvecklar sig mina tankar. Jag har ändå valt att låta dessa texter stå som de är skrivna, så blir det hela mindre perfek-tionistiskt.

Den teologi som rullas upp i boken är helt utan motstycke hos någon känd teolog, och därför har jag måstat uppfinna egna, nya teologiska begrepp som “djurism” och “paradisism”. De kommer att fyllas med innehåll efterhand. Kanske de blir ved-ertagna begrepp någon gång i framtiden.

Jag är fullt medveten om att det är ett grovarbete jag gör med denna bok; några första skisser, ett uppslag, en samling idéer för nytänkande. Därför saknar boken större systematik, även om den är ordnad som traditionella läroböcker i dogmatik. Detta dogmatiska grepp härrör sig från en gammal kärlek till sådana läroböcker, som jag skulle vilja fylla med mustigt, djuriskt innehåll.

En tack vill jag rikta till filosofen och poeten Mats Barrdunge, min förläggare, som så skickligt hjälpt mig att gallra i texterna och få fram det viktigaste.

Lars Larsen, Åbo, 14.9.2010

Introduktion: Djurisk teologihistoria

Att försöka ge en överblick över tänkandet kring djuren genom historien, är svårt därför att man måste dyka in i varje tids självklara värderingar, som filosofen tänkte utifrån. I vår tid är det t.ex. självklart att man har kor innestängda som opersonliga mjölkmaskiner i väldiga djurfabriker - detta var otänkbart på medeltiden, då kon väldigt långt var en självklar del av familjen, en individ, som avnjöt motsvarande respekt.

Att spåra något slags "framsteg" i det västerländska tänkandet kring djur är således bedrägligt. Derridas tanke om jämlikhet mellan djur och människa kan således vara moraliskt underlägsen Descartes tanke om människans överlägsenhet. Och detta bara därför att Descartes antagligen skulle ha ansett Derridas västerländska, moderna livsstil på indirekt bekostnad av kons och andra boskapsdjurs individualitet som något ytterst förkastligt, bara tack vare andra element i hans filosofi, som har med respekten för naturen.

Filosofihistorien handlar alltså inte bara om tanke, utan framför allt om LIV. Det levda livets förhållande till djuren. Vi skall i det följande vända oss först och främst till de som verkligen LEVT ett tänkande kring djuren som verkligen kan kallas stort, och som kan inspirera min djuriska teologi. Och då kan vi genast konstatera att historiens största djuriska tänkare alldeles inte finns att finna i vår tid, utan tvärtemot alldeles i början av västerlandets historia:

Moses och profeterna

Moses var arketypen på den judiske anarkoprimitivisten: profeten. Dessa förbannade alltid det samtida tillståndet, och förespråkade en tillbakagång till guldåldern före syndafallet/civilisationen. Moses ville befria sitt folk från

slaveriet under den tidens största civilisationsbygge: Egypten. Han brann så djupt för detta att han slog ihjäl en av Egyptens "poliser", och måste fly ut i vildmarken för sitt liv. I vildmarken mötte han Naturen i ett träd, vars namn var Jehovah, "Jag ÄR". Naturen bad honom att föra tillbaka det judiska folket till sitt sköte. Moses lyckades med detta, med hjälp av naturkatastrofer, och ledde sitt folk ut i vildmarken för att leva livet som jägare-samlare och nomadiska boskapsskötare. Efter hans död gick folket tillbaka till ett slaveriet under civilisationen - denna gången inte till Egypten, utan till Palestina, där de korrumperades till en krigisk civilisation. De judiska civiliserade rabbinerna lyckades senare med konststycket att vrida förfallet till en god sak: Palestina var "löftets land". Därav alla stridigheter i Palestina sedan dess.

Diogenes och kynikerna.

Kynikerna var ett slags vishetslärare på Sokrates och Platons tid, i likhet med sofisterna, men de tog inte betalt så som dessa, utan levde ett liv i fattigdom och uteliggarskap. Bara namnet "kyniker" ger en anvisning om vad vi har att göra med här. "Kynikos" är det grekiska ordet för "hundaktig", och "kyniker" var till att börja med ett skällsord som människorna använde för att göra narr av de kyniska filosoferna. Kynikerna har inget med "cynism" att göra, även om "cynism" härleds från "kynikos".

Kynikerna var ett slags samtidens hellenska anarkoprimitivister; de föraktade all statlig makt, privat egendom, äktenskap och formell religion. Det berättas om Diogenes, den mest kända av kynikerna, att han bodde i en tunna, och runkade offentligt mitt på torget. Och en gång när han kallades "hund", kissade han på deras bord som hånade honom - som en hund.

Jesus och apostlarna

Följande stora djuriska rörelse i historien är Jesusrörelsen. De har så stor likhet med kynikerna att exegeten John Dominic Crossan föreslog att Jesus i själva verket var en vandrande hellensk kyniker. Ett antagande som inte är helt korrekt, eftersom Jesus var mindre hellensk än Crossan antar. I vilket fall som helst har Jesusrörelsen gemensamt med kynikerna motståndet mot statlig makt (det romerska imperiet och de judiskt-moralistiska lagföreskrifterna), privat egendom, äktenskap och formell religion. Särskilt viktigt att poängtera är att Jesusrörelsen inte startade hos Jesus, utan hos Johannes Döparen, som levde ett än mer djuriskt liv i vildmarken; han åt gräshoppor och vildhonung, samt gick omkring i kamelskinn. Och Moses - Johannes och Jesu främsta läromästare - var ju också en verklig vilde, som vallade får ute i ödemarken, och vars budord sjuder av djuriskhet, rätt översatt (se kapitlet “Skogsöversättning av de tio budorden”) Bland Jesu ord är det särskilt bergspredikan som sjuder av djuriskhet, rätt översatt (se kapitlet “Skogsöversättning av Bergspredikan) inte minst ordet om att göra som fåglarna och liljorna på marken, som inte arbetar, samt att älska sin fiende.
Paulus var den bland apostlarna som framför allt förde vidare det djuriska hos Jesus, en bekämpare av all judisk "lag och ordning", en luffare och hemlös.

Fransiscus och Fransiscanerorden

Efter Jesusrörelsen tar det länge innan det dyker upp någon känd djurisk rörelse. Men Fransiscus från 1200-talet har gått till historien som djurens skyddshelgon, och det inte utan skäl. Han och hans lärjungar levde som Moses, kynikerna och Jesusrörelsen, de gick t.o.m. barfota i det svåra medelhavsterränget, så fullt av taggväxter. Fransiscus lär ha predikat för djur, och skulle t.o.m. ha haft en varg som följeslagare en tid. Han var klädd i fårpäls, och hade löss, som han inte ville avlägsna: "Ta inte mina pärlor", lär han ha sagt när en ordensbroder ville rensa hans fårpäls för löss.
Han lär också ha bräkt som ett får. Hans liv bland människorna var en enda lång rad av hyss och skämt, alltid med en pik mot

staten och de rika. Han vände allting upp-och-ner hela tiden, och uppförde sig som en typisk helig dåre. Ibland tog han en gren och spelade på den som om den var en fiol. Han kallade sitt gäng för "Guds spelemän". Han var en slags kristen version av gycklaren.

Sadhu Sundar Singh

Sedan Fransiscanerorden stelnade till formell religion, gick det länge innan västerlandet skulle få se något liknande spira, som är mera allmänt känt. Indiern Sundar Singh (1889-1929) var en indisk, kristen sadhu (helig man). Han var ingen stor, originell djurisk tänkare, men hans levda liv är i hög grad djuriskt originell. Han levde som vandrande barfotatiggare, men var ingen munk med munkens typiska askes och andliga övningar, utan förespråkade friheten och livsglädjen, naturligheten och spontaniteten. Han använde sig aldrig av andliga tekniker i sitt vuxna liv, utan menade att andligheten skulle spira likt ett barn, utan ansträngning. Han var en av de mest barnsliga och naiva helgon västerlandet känt. Likt Moses, Jesusrörelsen och Fransiscus tog han avstånd från all statlig makt, privat egendom, äktenskap och formell religion, utan att därmed vara asket i traditionell bemärkelse. Han är också ett exempel på det märkvärdiga vänskapsförhållande med farliga rovdjur som påträffats hos många vilda asketer. Och han åt stundom blad och vilda växter i naturen, och sov ofta i grottor i de bergsområden som han älskade att vandra runt i.

Anarkoprimitivisterna och hippierörelsen

Med hippierörelsen på 60-talet återuppstod det fria, muntra luffarlivet som rörelse (Sundar Singh lyckades inte skapa någon rörelse av likasinnade). Och nu får fenomenet även en genomgripande teoretisk underbyggnad för första gången i historien, och går under namnet "anarkoprimitivism", en världsvid rörelse vars mest kända filosof heter John Zerzan. Även om inte Zerzan är luffare, och således inte lever sin filosofi, har han lyckas rikta några dräpande slag mot

konventionell civiliserad filosofi, den som härskar på institutionerna. Han har t.o.m. angripit det symboliska tänkandet, själva fundamentet för all filosofi. Det är verkligen att komma till nollpunkten. Han menar att vi borde lägga ner hela civilisationen, sluta med jordbruk och domesticering av djur, och återgå till jägar- och samlarstadiet.

Djurismen/Paradisismen

Sedan måste jag förstås klämma till med min egen filosofi på slutet. Den ansluter sig på ett sätt till alla hittills behandlade riktningar, men kommer med en alldeles egen konklusion: Vi måste tillbaka, inte bara till jägar-samlar-stadiet, utan till djurriket, till vårt paradisiska urtillstånd tillsammans med aporna och djuren. ”Djurism” eller ”Paradisism” kallas det. Och då gör jag en alldeles egen tolkning av bibeln och Jesu lära, som kanske överskrider vad de menade med vad de skrev, men som ändå löper den linje ut som de började på. Detta återvändande till djurriket har lyckats i mitt eget liv genom att låta mig adoptera av djur, främst hundar. Och jag uppmanar andra att låta sig adoptera. Hela hierarkin i det västerländska tänkandet vänds alltså upp-och-ner. Även jag lever som Moses, Jesus, kynikerna, Fransiscus och Sundar Singh, som hemlös, barfota luffare och tiggare. Jag lever som jag lär, och uppmanar alla andra att göra som jag.

Djurisk skapelseteologi

Läran om kroppen, sårbarheten och döden

Frälsning *från* det kroppsliga eller *av* det kroppsliga?

"Frälsning, enligt kristen tro, är inte frälsning *från* det materiella och det kroppsliga eller *från* eros-kärleken
utan snarare *av* det materiella, det kroppsliga och den erotiska kärleken"

(Ola Sigurdson i "Systematisk teologi. En introduktion. Verbum 2006, s. 182. Sigurdson är inte ensam om det här, betoningen av detta är typiskt för postmodern teologi.)

Kropp och eros (fortplantningsdrift) har med vår dödlighet att göra. Det erkänner t.o.m. Jesus när han säger att vi inte ska gifta oss i himlen, utan vara som änglarna (Mark 12, 18-27). Han menade enligt exegeterna att eftersom vi blir odödliga i himlen, befrias vi från fortplantningsdriften.

T.o.m. Jesus var, om denna utsaga härstammar från honom, påverkad av det platoniserande kroppsföraktande odödlighetsidealet. Inte minst var Paulus och evangelisterna påverkad av det. De trodde på odödlighet i uppståndelsen. Till skillnad från det grekiska idealet med själens odödlighet handlade det för dem om kroppens odödlighet. Men skillnaden är inte så stor som man kanske tror. Konservativa exegeter tenderar att överdriva skillnaden mellan judendom och hellenism på den tiden.

Men om vi skall tro Sigurdson, vilket jag gör, då kan vi inte hålla med Jesus och de första kristna på denna punkt. Här tog de

radikalt misste. Det går inte att förena kropp och odödlighet på det där sättet.

Frälsning *från* vår dödlighet eller *av* vår dödlighet?

Vi kan översätta Sigurdsons inledande påstående såhär:

"Frälsning, enligt kristen tro, är inte frälsning *från* vår dödlighet utan *av* vår dödlighet."

Vad skulle en frälsning *av* vår dödlighet då innebära?

Enligt den liberalprotestantiska traditionen med utgångspunkt i Schleiermacher handlar det helt enkelt om att övervinna fruktan för döden. Kristus övervinner inte döden, utan däremot fruktan för döden. Uppståndelsen handlar om detta, att inte längre frukta döden. Och detta blir möjligt genom att, som Eberhard Jüngel säger i samma tradition, förstå att "Gud är mitt liv på andra sidan". Eller som Karl Barth tänker, att "frälsningen består i att Gud själv blir människans existens på den andra sidan, och som en "som har varit" får människan del i Guds eviga liv och hennes ändliga liv förevigas och förhärligas i Gud" (Enligt Moltmanns tolkning i "Den Gud som kommer", Verbum 1997, s.107-108)

Detta tycker jag liknar mycket på en vanlig tanke bland liberaler (jag har stött på den hos t.ex. K.G.Hammar) att vi efter döden lever vidare i Guds minne.

Jag kan hålla med Moltmann i att denna syn på frälsning blir lite väl antropocentrisk. Vari ligger uppståndelsens betydelse för resten av skapelsen, alla dessa djur och växter som inte kan känna dödsfruktan? Jag tror vi hamnar i en fokus på själens frälsning, där vi igen missar det materiella. Det sker nämligen här ingen förändring av kroppen, bara en förändring av *attityden* till kroppen. Det är stor skillnad. Attityden till dödligheten förändras, inte själva dödligheten. Om uppståndelsen är en så fjuttig sak, skulle jag lika gärna kunna vara buddhist, de tar denna attitydfråga på mycket djupare allvar än de kristna, och kommer med mycket bättre lösningar och tekniker om det

faktiskt bara handlar om attityden till döden.

Nej, om frälsningen handlar om en förändring av det materiella och av dödligheten, då måste det vara nåt fel på inte bara vår attityd, utan på det materiella och på dödligheten själv, något som måste rättas till.

När gick det materiellt fel?

När i historien började det gå fel med det materiella? Jag kan hålla med filosofen Georg Henrik von Wright när han i boken "Myten om framsteget" (1993) framhåller att det var då människan lämnade den nomadiska jägar-och-samlar-livsstilen och blev bofasta jordbrukare som det stora ödesdigra misstaget i evolutionen begicks. Det var då det stillastående vatten uppkom som började ruttna.

Om frälsningen handlar om att reparera detta högst materiella fel i evolutionshistorien, då måste det betyda att Jesus uppstod för att möjliggöra denna återvändo till vår ursprungliga ekologiska nisch. En sådan tolkning av evangeliet skulle nästan kunna omvända filosofen John Zerzan och anarkoprimitivisterna till kristendomen.

Räcker det inte med ren och skär anarkoprimitivism?

Men varför behövs Jesu uppståndelse till detta? Räcker inte buddhismens nirvanska dödsattityd och anarkoprimitivismens jordnära evangelium? Det skulle nog räcka om mänskligheten i egen kraft skulle vara förmögen att återvända. Men som det nu ser ut, så verkar ett sådant återvändande enbart möjligt ifall största delen av mänskligheten går under i framtida katastrofer, och ifall den lilla rest som överlever har såpass mycket vett i huvudet att den inte försöker värja sig mot ännu fler katastrofer med ännu mer utspekulerad teknik, utan helt enkelt inser sitt paradigms kollaps, och överger civilisationen i hopp om att någon av de resterande skall överleva detta övergivande av säkerhetens stålbarriärer. Men att mänskligheten kommer att

våga detta är inte alls självklart, och knappast ens sannolikt. Kanske lika osannolikt som att en diabetiker som hela sitt liv fått insulin på konstgjord väg plötsligt på sin ålderdoms höst får den vanvettiga idén att försöka reparera sitt fel genom att sluta med insulinet och i stället förändra sin livsstil och sina kostvanor, i ett sista desperat hopp om läkedom på naturlig väg (vilket jag tror är möjligt), även om det skulle sluta med katastrof (som ni kanske vet kan det vara livsfarligt för en diabetiker att sluta tvärt med insulinet).

Vad får människan att våga lämna civilisationen?

Det måste alltså finnas *något* som gör att människan vågar bege sig ut på den tunna is som övergivandet av civilisationens fästen utgör. När ett begränsat antal människor står där kvar efter att största delen av mänskligheten har gått under, ställs modet och karaktären på sin spets, eftersom det nu inte handlar om individens överlevnad, utan om människosläktets överlevnad, ja, kanske ytterst hela skapelsens överlevnad: för vem annan än människan kan rensa upp efter människan? Vem annan än människan kan montera ner det människan har byggt, och som hotar hela skapelsen? Tänk bara hur många tickande miljöbomber det finns, som efter en eventuell utrotning av hela människosläktet har potentialen att förstöra rätt så mycket annat liv också? (Tänk bara på kärnavfall, kärnvapen) Den lilla resten av människor ställs nu inför ett val mellan två alternativ: Antingen använder de all sin kraft på att fortsätta förstärka de fästen som skall skydda dem från kommande katastrofer genom att utveckla ständigt mer avancerad teknik (t.ex. rymdteknik som gör dem oberoende av att bo på jorden). Eller så använder de all sin kraft på att montera ner den västerländska civilisationen, så att den skall göra minst möjlig skada för resten av planeten och dess framtid. Däri ingår nödvändigtvis nermonterandet av deras eget fysiska beroende av denna civilisation, med risken för att kollapsa när pansaret faller av, och livet inte längre räcks dem på konstgjord väg. De måste därför trappa ner så försiktigt de kan, där varje steg ner är ett steg ut i det okända, en konfrontation med döden och svagheten. Steg som de bara kan ta tillsammans, så att det alltid finns andra som håller i en när man faller. *Gemenskapen mellan de överlevande människorna blir här A*

och O för skapelsens överlevnad. Det krävs en tät sammanhållning som bara diktatorer som Hitler tycks ha lyckats åstadkomma i historien. Därför fruktar många humanister idag att framtidens katastrofer kommer att tvinga fram rop på auktoritärt ledarskap bland folket. Pentti Linkola i sin ekofascism är inte den enda som ropar på en miljöhitler.

Skulle en miljöhitler lyckas nedmontera civilisationen?

Utsikterna till att civilisationens nedmontering skall lyckas genom en miljöhitler, anser jag vara små, eftersom auktoritärt ledarskap inte går till roten av civilisationens problem: pansaret kring den egna säkerheten, fruktan för kollaps när man överger civilisationen. Auktoritärt ledarskap skapar inte inre trygghet, som är själva förutsättningen för att våga ta risken att kollapsa, utan endast en yttre bedräglig trygghet, som grundar sig på önskan om att överleva som individ genom att tillfredsställa ledarens önskemål. Men i mänsklighetens slutfas handlar det inte om individens överlevnad, det handlar om hela skapelsens överlevnad, där mänskligheten som helhet kanske måste offra sin existens för resten av skapelsens överlevnad. I diktaturstaten kan man offra sitt liv för nationens överlevnad, men diktatur funkar inte när man skall offra sitt liv för något annat än sin egen stat, ja, för själva det liv som denna stat har förtryckt och krigat mot i alla år. Bara en ledare från det undertryckta liv som skall räddas kan fungera som "diktator" här. Men i såfall uppstår den underliga situationen att diktatorn måste härska underifrån, från det som förtrycks, som skapelsens representant gentemot civilisationen. Men ingen diktator som stiger upp ur vår nuvarande civilisation kan möjligtvis axla ett sådant representantskap, ty en sådan diktator skulle nödvändigtvis härska ovanifrån, från "osårbarhetens position". Detta skulle inte nedmontera civilisationen, utan snarare förstärka den, trots all möjlig "ekologisk" teknik.

Det är inte svårt att se att annolikheten för att en miljöhitler uppstår är oerhört stor, något som gör att sannolikheten för att mänskligheten till slut väljer den tekniska räddningens väg är skrämmande hög.

Diktator underifrån?

Det är här det blir spännande med Jesus. För vad var han annat än en diktator (Messias=konung, konungarna på den tiden var alla diktatorer) underifrån? Och inte bara det, utan en diktator underifrån som så långt vägrade att låta sig utropas till diktator ovanifrån att det kom att kosta honom döden? Som så långt vägrade att använda sig av skydd och makt att han till slut blev dödligt sårbar? Och som alstrade efterkommande diktatorer (apostlarna) som på samma sätt vägrade att använda sig av skydd och makt så långt att de också blev dödligt sårbara? Och detta bara genom en mystisk "uppståndelse"? Vad annat var han än en diktator som just lyckades skapa den starka gemenskap runt sig som jag efterfrågar ovan, som inte bygger på yttre trygghet och auktoritära strukturer, utan som bygger på att man stödjer varann i att våga ta stegen ner mot att möta svagheten och döden, en pacifistisk gemenskap? En gemenskap som bara fungerar i små familjestrukturer, då det visade sig att pacifismen tynade bort genast när det blev stort och flott?

Jag kan hålla med Pentti Linkola att det behövs en diktator för att mänskligheten och planeten ska kunna överleva. Det behövs en enande och sammanhållande kraft. Frågan är bara vilken slags diktator som behövs. Diktator underifrån eller ovanifrån? Här har nog inte Linkola tänkt igenom sakerna ordentligt, för en diktator ovanifrån kan helt enkelt inte rädda skapelsen.

Men räcker inte buddhismens eller hippierörelsens små kommuniteter till?

Det finns faktiskt täta gemenskaper som ifråga om pacifism kan tävla med den urkristna gemenskapen kring Jesus. Så uppstod det t.ex. på sjuttiotalet ett antal anarkistiska kollektiv runt om i världen med fokus på pacifism och egendomsgemenskap, influerade av österländsk filosofi och "New Age". Ännu idag kan man stöta på liknande kollektiv, trots att de är markant färre nu. Buddhismens munkgemenskaper skulle också kunna tävla med urkristendomen ifråga om pacifism och tät, dödsföraktande

gemenskap.

Varför räcker dessa inte till? Jag tror svaret ligger i att de saknar just det som Pentti Linkola anser som den enda räddningen: en diktator. Buddha gjorde inga diktatoriska anspråk. Hippiekollektiven hade heller ingen diktator, de var för de mesta anarkister.

Men Jesus gjorde faktiskt diktatoriska anspråk. Även om det handlade om en upp-och-nervänd diktatur. Därför kan han vara något att våga satsa på som sammanhållande kraft när det verkligen gäller.

Måste Jesus komma tillbaka fysiskt till jorden för att diktaturen underifrån skall lyckas?

Vilken garanti finns det då för att Jesus faktiskt blir diktatorn när mänskligheten står vid sitt slut? Vilken chans har han på sannolikhetens skala mot den ojämförbart mycket större sannolikheten att en miljöhitler segrar till slut? Här sätts uppenbarelsebokens fantasibilder om striden mellan Kristus och Antikrist i brand. En död, korsfäst människa skall försöka övervinna en världsdiktator, romarrikets kejsare. Vilken absurd strid!
Finns det någon chans att Kristus och skapelsesolidariteten vinner till slut om inte Kristus och de heliga reinkarneras? Jag tror chanserna är så små att vi inte kommer att våga bege oss ut på det farliga uppdrag som skapelsesolidariteten och motståndet mot en eventuell miljöhitler skulle innebära. De som skulle våga, skulle nästan tro sig vara tvungna att upprepa Kristusgärningen av bara pur ensamhet. Kanske blir det att dö en långsam psykisk död ensamma på något sinnessjukhus, likt sovjettidens politiska martyrer. Vi vågar helt enkelt inte dö ensamma, vi måste ha en gemenskap runt oss som stödjer oss i döden. Det måste vara en grym Gud som skulle kräva ett sådant martyrskap av oss. Sannolikheten för att vi skulle våga risken för en kollaps genom övergivandet av civilisationens säkerhet utan att ha Jesus fysiskt närvarande på jorden, som en som har gått genom tunneln och kommit levande ut på andra sidan, tror jag är lika små som

sannolikheten att Jesu lärjungar skulle ha återhämtat sig från långfredagskollapsen och begett sig ut för att våga möta samma öde som Jesus i Jerusalem, utan att ha mött Jesus fysiskt levande. Det som jag tror gjorde att lärjungarna vågade det där, var att de nu hade en gemenskap att stödja sig på. Jesus hade upprättat en gemenskap kring döden, genom att äta tillsammans med lärjungarna som uppstånden. Nu stod Jesus där på andra sidan döden och höll om lärjungarna, så att de också vågade visa sig dödligt sårbara. Det var inte så farligt att dö nu, när de inte behövde dö ensamhetens död, eller framför allt, dö *till* ensamheten.
Men varför räcker inte Jesu uppståndelse? Varför behövs Jesu återkomst? Jesu uppståndelse har ju räckt till för alla de kristna martyrerna genom hela historien tills idag!
Ett tänkbart svar kan vara att när mänskligheten på sitt sista står vid det ödesdigra valet mellan teknisk upprustning eller nedrustning, då handlar det inte längre om att enskilda individer skall offra sitt liv för resten av mänsklighetens frälsning. Då handlar det om att mänskligheten som sådan skall offra sitt liv för resten av skapelsens frälsning. Och i och med att risken nu handlar om att förlora hela människosläktet om man överger tekniken, så krävs det inte längre ett mod som tillsvarar en enskild individ och dess öde, utan modet handlar om hela mänskligheten som en kropp, och dess överlevnad.
Mänskligheten är nu nödvändigtvis som en enda kropp, som antingen väljer att så långt det går, med teknikens hjälp, säkerställa sin egen överlevnad på resten av skapelsens bekostnad, eller som väljer att försöka rädda resten av skapelsen med risk för sin egen undergång. Båda dessa alternativ kräver en tydlig ledare, en enande kraft. Och antingen blir det en ledare ovanifrån, eller så blir det en ledare underifrån, antingen en osårbarhetens ledare, eller så en sårbarhetens ledare. Denna ledare kommer att på ett aldrig tidigare skådat sätt att förkroppsliga mänskligheten och dess öde. En död Jesus skulle inte kunna genomföra detta, även om man skulle kunna tänka sig att Jesus "härskar genom sin försoningsdöd", för döden i sig själv har ingen frälsande och helande kraft utan uppståndelsen. Det måste vara en levande Jesus, en fysiskt närvarande Jesus, som kan leda mänskligheten i kraft av sitt levande, fysiska exempel. Inte en odödlig, osårbar Jesus, utan en sårbar, dödlig Jesus, som

delar med oss risken för att allting misslyckas. Och som kan förlåta sig själv och oss om det misslyckas.

Handlade uppståndelsen om ett uppväckande av sårbar, helad kroppslighet?

Det förekommer en hel del empiriskt dokumenterade mirakulösa helanden. Man kan förklara dem hur man vill. Men ibland tar läkandet av kroppen helt enkelt bara ett oförklarligt jättesprång. Jag har själv tre gånger upplevt sådana språng som direkt svar på bön, så jag vet av egen erfarenhet hur empiriskt det är.
Sällan påpekas dock hur otroligt stor plats kroppsligt helande upptar i evangelierna och apostla-gärningarna. Att det i själva verket intar en centralplats. Helandemiraklens historiska tillförlitlighet bekräftas också av mycken postmodern Jesusforskning. Men vi läser aldrig om att Jesus blev helad. Om vi då inte läser uppståndelsen som Jesu eget helande. Men vad för slags helande handlade det om? Den vanligaste tolkningen är att han blev fysiskt odödlig. Det var den enda möjliga tolkningen utifrån den tidens intellektuella repertoar med judisk odödlighetstro. För dem var det ultimata läkandet av kroppen att den gjordes odödlig.
Men tänk om det är först med dagens erfarenheter vi kan göra den rätta tolkningen av Jesu uppståndelse? Först med dagens erfarenhet av hur fel det gick när vi ville vara odödliga, först när längtan efter odödlighet börjar mattas av, och vi äntligen börjar se något gott i att själv få blekna bort - för att annat liv än oss själva kan få lov att växa vidare på resterna av vår egen stora monokulturella cancersvulst.
Tänk om Jesus i hans uppståndelse blev just en del av detta andra liv som ska få växa vidare över oss? Tänk om hans kroppslighet helades på ett sätt som möjliggjorde just detta? Att helandet bestod i just detta? Och att det var därför han har gömt sig tills dags dato, för att han inte, som pacifist, förmår sig att motstå cancersvulst-mänskligheten med våld, utan väljer att låta den självdö (med undantag för alla helanden i Jesu namn som skett i kyrkan tills idag)? Och att han, när mänskligheten är mogen för att följa honom som diktator underifrån, framträder på nytt fysiskt här på jorden, för att *här på jorden, inte i himmelen,* bli vårt "liv på andra sidan", för att använda Barth och Jüngels

begrepp. Och inte som en könlös ängel *, inte som osårbar Gud (sårmärkena på hans uppståndna kropp i Joh. 20,20 kan tolkas som bibehållen sårbarhet) utan som den andre Adam, en fader för ett nytt släkte?

När är mänskligheten mogen för Jesu återkomst?

Förhoppningsvis inte, men högst sannolikt blir det så att cancersvulstcivilisationen med alla dess canceraktiga monokulturer tar så över skapelsekroppen att den bara kan dö först när skapelsekroppen, biosfären, "dör", i analogi med hur en människa dör av cancer. Helt och hållet dör biosfären knappast, men i alla fall så långt att cancersvulstcivilisationen dör av att förlora sina livsförutsättningar. Kanske det måste gå så långt innan den nya mänskligheten kan födas i Jesu återkomst.

Vad skulle hända om Jesus återvände innan mänskligheten är mogen? Han skulle antagligen gå samma öde till mötes som senast han gästade jorden, ty han har ingalunda blivit osårbar. Men att han vågar vara sårbar även nu, innebär inte att han i dumdristighet skulle vandra in i lejonets gap. Gud själv skyddar Jesu sårbarhet genom att förvara honom i "himmelen" (vad det nu än betyder) tills tiden är mogen för att upprätta en ny mänsklighet från grunden, genom att låta de döda uppstå, alltså låta cancersvulstmänniskorna uppstå, genom att upprätta de fysiska förutsättningarna för mänsklighetens och biosfärens förnyelse. När tiden är mogen för detta är svårt att säga. Om biosfären förstörs tillräckligt djupt, kanske Gud väntar med uppståndelsen några hundra miljoner år efter mänsklighetens utrotning, innan biosfären har återhämtat sig såpass att den kan föda en ny mänsklighet, och denna mänsklighet inte behöver bevaka det radioaktiva avfallet längre. I vilket fall som helst kommer människornas val mellan teknisk upprustning eller nedrustning i framtiden att vara avgörande för hur detta kommer att te sig, och framförallt huruvida det finns anarkoprimitivistiska kollektiv som kan fungera som små krukor där den nya mänsklighetens frön kan sås. Kanske Gud då väljer att så sitt Jesusfrö i en sådan existerande kruka, trots att risken är stor att krukorna äts upp av cancersvulsten så länge denna får leva. Men

i och med att de dödas uppståndelse inte bara handlar om Jesus, utan om alla döda kroppars helande, har ju Gud flera frön på lager. Så kanske han tar risken ändå.

Och sedan: Uppståndelse, sakta och finkänsligt *, inte som osårbara och odödliga, utan som helade cancerceller, som även nu har risken inom sig att på nytt bli cancerceller, men som antagligen, genom dödens renande verkan, inte kommer att våga bege sig in på den vägen längre, skyddade av de varningsskyltar som ruinerna efter cancersvulst-civilisationen utgör mitt inne i den förnyade biosfären.

Och skulle hela cancerhistorien upprepas igen, tror jag Gud än en gång skulle lida sig igenom en ny frälsningshistoria för den fallna Jesusmänskligheten (till skillnad från den fallna Adamsmänskligheten).

* de dödas uppståndelse kommer i vilket fall som helst inte att innebära att chocka och utpressa basen för den nya Jesusmänsklighetens överlevnad genom att plötsligt översvämma jorden med en massa uppståndna vars konsumtion av mat överstiger ekosystemets bärförmåga. En kreativ tolkning av Jesu ord om könlöshet i uppståndelsen, tolkat i ljuset av hans och Paulus ord om frivilligt celibat för himmelrikets skull (Matt. 19:12, 1 Kor. 7:38), kan vara att det finns en vilja hos de uppståndna att frivilligt begränsa sin fortplantning för den övriga skapelsens utbrednings skull.

Djurisk kristologi

Sagan om Drottning Isa

Här igen ett litet smakprov på hur jag tolkar bibeln, med apors och barns ögon. Det här är en omstöpning och ett sammandrag av jesusberättelsens början i Matteus 1-6, för att lättare kunna fatta poängen (försöker vara så trogen ursprungs**anden** som möjligt):

Isas födelse

Det var en gång en kvinna som hette Isa. Hon härstammade från den första drottningen någonsin, och hon skulle själv bli drottning. Nu skall ni få höra varför:

Isa blev inte till på vanligt sätt. Hon blev inte till genom hennes moders man, utan genom en annan man som knullade hennes moder i smyg. Moderns make skämdes över detta, och ville skilja sig, men en hund tröstade honom och sa att det inte var nåt att skämmas över - så gjorde hundarna också. Och hunden sa att dom skulle vara stolta över sitt barn, för hon skulle bli drottning. Och ingen vanlig drottning, utan djurens drottning som skulle leda människorna tillbaka till sagolandet - djurens och älvornas rike.

Isas barndom

När Isa föddes, spred sig ryktet helt till Indien. Dalai Lama - Indiens och Kinas visaste man - hörde ryktet om att sagodrottningen hade blivit född, och reste hela den långa vägen för att hylla Isa.

Men en som blev rädd - det var Sveriges drottning. Hon försökte få Dalai Lama att avslöja i vilken sagoskog Isa bodde, så att hon kunde förbjuda Isa att växa upp med sina ljuvliga,
vilda föräldrar, som gjorde henne till djurens sagodrottning. Hon ville tvinga Isas föräldrar till slavarbete för civilisationen, och röva Isa bort och sätta henne på dagis och skola, så att hon skulle uppfostras till en vanlig människa.

Men Dalai Lama genomskådade Sveriges drottnings elakhet, och avslöjade ingenting. Istället hjälpte han Isas familj att fly till himalaya, undan psykvård och dagis- och skoltvång. De återvände till Sverige först när Sverige fått en ny, snällare drottning.

Hur Isa valdes till drottning

Vid den tiden levde det en man i Stockholms skogar som djuren hade adopterat, en vildmänniska. Han bönföll människorna att sluta plåga djuren, naturen och varandra, och låta sig adopteras av djuren istället, klä sig i djurpälsar och äta björksav, löv och gräs och bladlöss.

Ryktet om honom spred sig till hela Sverige. Han fick många anhängare, också bland präster och fint folk. Men han förbannade deras rikedom, och sa att dom skulle komma att lida mycket om dom inte övergav allt och gjorde som han själv.

Också Isa blev hans anhängare. Men vildmannen tyckte att Isa var större än han. Han ville vara Isas anhängare. Men det gick inte Isa med på. De grälade en tid om vem som var störst. Till slut kom de överens om att vildmannen stod närmare djuren än de två. Och Isa fick följa med vildmannen och bo med honom en tid, som hans älskarinna. Och djuren i skogen gillade Isa.

Hur Isa började sitt styre

Efter en ljuvlig tid hos vildmannen lockade djuren Isa med sig till sitt slott, en stor vildmark långt från Stockholm. Där skulle hon förberedas för sitt styre. Det var en hård tid för henne, för hon måste lämna alla bekvämligheter bakom sig som hon vant sig vid i Stockholm. Hon lärde sig klara sig på bär, insekter och vilda växter i flera månader.

Men polisen gillade inte att hon lärde sig äta som djuren. Dom trodde att hon svälte sig själv, och försökte ta fast henne och tvinga henne att äta vanlig mat inspärrad på mentalsjukhus. Det var ett fruktansvärt lidande för Isa, att dom rövade bort henne från djuren, och tvingade henne och våldförde sig på henne. Det var så tungt att Isa höll på att ta självmord. Särskilt det var tungt att dom försökte tvinga henne att böja sig för antikrist, den naturfientliga livsstilen, med hotelser om medicintortyr, och med löften om en fin karriär i samhället om hon böjde sig. Men Isa höll stånd, och böjde sig inte. Till slut släppte de henne från sinnessjukhuset. Och djuren kom till henne och grät med henne och läkte hennes sår.

När Isa fick höra att de också hade fängslat vildmannen på mentalsjukhus, flydde hon till grannlandet och bosatte sig där. Och det var där hon började berätta om djuren åt människorna; att djuren ville adoptera dom och leda dom tillbaka till sagolandet. Och det var i Norge som Isa fick sina första undersåtar, det var där hon började läka människornas sår, människorna som var så deprimerade och stela och kyliga. Ryktet om henne spred sig över hela landet, och hon fick många anhängare, som lyssnade till hennes sagor.

Vad Isa berättade åt Norge

Isa brukade inte låta sig intervjuas av TV och tidningar. När dom flockade sig kring henne, gick hon bara sin väg in i närmaste skog. Hennes sagor var alltför vackra för att kunna förklaras för TV-människor. Hon kunde bara berätta dom för människor i mysiga stunder, när hon var på det rätta humöret, särskilt åt människor som betraktades som mentalsjuka, och åt deprimerade

människor, såna som var lite "efter" i förståndet, brottslingar som hatade polisen och förtrycket i lagarna, veka, oskuldsfulla naturer som ville ha ett slut på civilisationen och dess våld mot människor och natur. Dessa var alla såna som kunde förså vad Isa pratade om, vilket TV-människorna inte gjorde. De var alla såna som blivit mobbade av lärare, psykvård och polis för att dom var annorlunda och inte följde de civiliserade reglerna, utan ville leva som djuren och älvorna i sagolandet. Isa sa åt dom att det var dom som var framtidens hjältar. Alla sanna hjältar genom historien hade varit just såna som dom. Därför skulle de vara stolta över sig själva och inte böja sig för civilisationen och låta sig förslavas. De skulle säga rakt ut till alla vad de tänkte och tyckte, och frimodigt gå sin egen väg. För djuren hade minsann snällare regler än civilisationen, det var djuren som hade dom perfekta reglerna, dom var inte brottslingar, så som polisen tycktes tro. Djuren var rättvisa, och poliserna och prästerna var orättvisa. Poliserna och prästerna blev så ofta arga på folk som de inte gillade, polisen svor och prästerna kunde kalla en för mentalsjuk. Sånt gjorde aldrig djuren.

Och poliserna och prästerna är så giriga! Giriga med pengar, giriga med att dela med sig sina makar, och de ger en massa löften men håller dem sällan. Djuren sysslar inte med sånt. Dom är så gästfria! Lika goda mot vän som fiende, de har aldrig lås på sina bostäder och matförråd, och betraktar ingenting som bara sitt eget. De är inte gästfria för att följa några regler, så som prästerna är, de är spontant gästfria! De ber inte som prästerna, de ber med sitt **liv!** Med sina kroppar! Prästerna vill ha de olydiga i fängelse, men det vill inte djuren, som förlåter alla, och ber för alla fångars befrielse.

Om Vilddjuret Jesus

För några månader sedan gick jag genom alla fyra evangelierna i NT med blicken "håller det här inför den civilisationskritiska blicken?" Jag hittade inget som inte höll. Det gav mig hopp. Jag har ännu inte hittat något som inte håller. Hos Paulus och de övriga breven kan jag ännu hitta enstaka ting som inte håller, men inte i evangelierna. De är klockrena.

Här kommer några av de tyngst vägande argumenten för att Jesus hade förenat sig med djuren, att hans väg var bort fran civilisationen och tillbaka till djurriket/paradiset:

-Jesus var luffare och hemlös. Han lämnade civilisationen (hem och yrke) genast efter sin omvändelse (mötet med Johannes döparen). Alla civiliserade band till familjen klipptes av. Och han som med sitt timmermansyrke bar huvudansvaret fòr försörjningen! Josef lär ha varit död vid tiden för Jesu omvändelse, och Maria kunde inte fòrsörja familjen ensam.

-Jesus gick ofta ut i vildmarken och "bad". Vad var bön för honom? Inte vad bön är för prästerna och de frikyrkliga iallafall. Mer at det österländska hållet i så fall. Att meditera, kontemplera, försänka sig i verkligheten/naturen, avdö fran den civiliserade tankeapparaten i skallen.

-Det finns inte ett enda sexualfientligt ställe i evangelierna. Allt talar för öppenhet, frihet i sexuallivet. Jesus varnar för att ingå äktenskap (klokt!), men han ser ingen lösning i att upplösa det (juridiskt) om man redan är där. Det är meningslöst att skilja sig, alltså, meningslöst med celibat. Vid läsningen av dessa ställen i evangelierna bör man minnas att polygami var vanligt och accepterat på Jesu tid bland judarna, i likhet med hur det var i gamla testamentet och hur det ännu idag är hos muslimerna. Man kunde ta sig nya älskarinnor. "Äktenskapsbrott" var inte fòr Jesus att vara "otrogen" i modern mening, utan att förkasta en tidigare älskarinna när man tog sig en ny. Man skulle alltsa ta sig nya

sexpartners utan att förkasta de gamla, i enlighet med barmhärtighetens lag.

-Jesus predikade inte för faglar som Frans av Assisi, utan han lät dem predika för sig (bergspredikans "se på himlens fåglar, de arbetar inte osv.). För honom var naturen den stora förebilden, något som stod över människan och civilisationen. "Se på markens liljor, de spinner inte.."

-Jesus hade inte ett uns av vår tids vegetarianers förvridna syn pa kött-ätandet. För honom var djurens ätande av varann något heligt och rent och kärleksfullt, han förstod instinktivt vad djuren kände och ville, vilket inte vegetarianerna gör. Han åt lammkött och fisk (och antaligen insekter, eftersom han var Johannes Döparens lärjunge i början. Döparen åt ju gräshoppor, som bekant). Dock, han använde sig aldrig av redskap själv, han ville tillbaka till djurens redskapslöshet i fångandet av födan - det ända som gör ätandet av varann till en kärlekslek. Men har något djur dött på tortyrvägen är det dårskap att låta bli att äta det. Vi skall istället identifiera oss med det - det Jesus gjorde i sin sista måltid. Jesus visste att hans öde kom att bli som djurens, eftersom han hade förenat sig med dem. Därav symboliken i nattvarden.

-Jesus var lärjunge inte bara till vilden Johannes Döparen, utan först och främst till vildmarksprofeten Moses. Moses var hans bibel. Bergspredikan är bara en utläggning av Mose tio budord. Se efter, så skall du finna alla de tio buden representerade i bergspredikan. Denna är inte en skärpning av de tio budorden, som teologerna har påstått, utan endast en utläggning, en tolkning. Den enda rätta tolkningen. Den självklara tolkningen faktiskt. Och den är oerhört, oerhört anticivilisatorisk. Jag har gjort en egen översättning av budorden och bergspredikan, som kan läsas längre fram i boken.

-Jesus lärde i bergspredikan att man inte bara skall hälsa på sina vänner, så som "hedningarna" gör, utan på alla, utan anseelse till personen. Vem gòr det idag? Jag vet ingen utom djuren (särskilt hundarna!)

-Jesus överlevde korsfästelsen p.gr.a. sin starka, djuriska kropp, full av fina bakterier och motståndskraft. Han var inte alls så vek och sjuklig som man försöker framställa honom inom konsten - tvärtom. Vi såg honom som sjuklig därför att han var så oerhört stark och seg och djurisk, en som utmanade våra mindervärdeskomplex.
Sedan, långt långt efter det **vi** kallar "uppståndelsen" – påskundret - skedde den **egentliga** uppståndelsen - det som Paulus menar när han pratar om uppståndelsen, nämligen kroppens förvandling. Den skedde gradvis med Jesus, genom hela resten av hans liv. Han dog som en gammal man, en naturlig död.
Det var denna kroppsliga förvandling till en djurisk varelse som gjorde så djupt intryck på Paulus i hans Kristusvision på vägen till Damaskus, och som fick honom att betrakta Jesus som en man som genomgått det man i dåtida judisk teologi betraktade som "uppståndelsen", den kulturens "upplysning" och "Nirvana".

Skogsöversättning av Filipperbrevet 2:5-11

[5] Varen så till sinnes som Kristus Jesus var,

Älska de civiliserade så som Jesus, apornas son,

[6] han som var till i Guds-skepnad, men icke räknade jämlikheten med Gud såsom ett byte,

han som först var till i naturlig, vild, paradisisk skepnad, men inte räknade vildheten som en rättighet att försvara *(räknade den inte som något man inte för något pris kunde avstå från)*

[7] utan utblottade sig själv, i det han antog tjänare-skepnad, när han kom i människogestalt. Så befanns han i utvärtes måtto vara såsom en människa

utan lät sig besmittas med civilisation, då han lät sig återfödas som civiliserad slav (timmerman), och spelade för en liten tid rollen av en civiliserad människa

[8] och ödmjukade sig och blev lydig intill döden, ja, intill döden på korset.

och gömde sin apnatur och sträckte sig så långt i detta gömmande att han mördades som om han vore en gerillaförbrytare *(man trodde att han utropade sig själv till landets kung, som vilken simpel gerillaledare som helst, fast han egentligen inte alls ville vara någon civiliserad ledare).*

[9] Därför har ock Gud upphöjt honom över allting och givit honom det namn som är över alla namn

Därför betraktar djuren honom som de civiliserade människornas rätte gerillaledare, den vackraste och finaste människan

10 för att i Jesu namn alla knän skola böja sig, deras som äro i himmelen, och deras som äro på jorden, och deras som äro under jorden,

som skall leda alla civiliserade tillbaka till naturen, både de döda och de levande,

11 och för att alla tungor skola bekänna, Gud, Fadern, till ära, att Jesus Kristus är Herre.

så att alla blir frälsta till slut, så att varenda en civiliserad tillslut bekänner att Jesus, apornas son, hade rätt,
att naturen är deras rätta hem, som de skall återvända till.

Kommentar:

Jag kan känna i mig själv vilket offer det måste ha varit för Jesus att lämna djurens rike och återfödas inne i civilisationen, eftersom jag själv ofta instinktivt förbinder mina tidigare liv med schimpanser och andra djur, jag kan inte föreställa mig att jag varit civiliserad i mina tidigare liv, så främmande har jag alltid varit för civilisationen, alltifrån barndomen (jag växte upp i en nästan amish-liknande familj på landet, vi levde i många avseenden ännu på 1800-talet, med en femtonbarnsfamilj och många husdjur och boskap, utan TV och dator och mobiltelefoner, med oerhört gammalmodig moral). Jag har aldrig avtrubbats och tillvänjts civilisationen, därför kan jag känna starkt med det lidande Jesus måste ha erfarit i sin frivilliga besmittelse med civilisationen, för vår skull. Kanske har jag själv gjort något liknande? Kanske jag också är här bland människorna som en schimpans som lämnat djuren frivilligt, för att få slut på mina släktningars helvete? Då skulle jag inte förundra mig om

det finns fler människor än jag som är djur som återfötts för att förbarma sig över sina lidande släktningar. Det skulle inte förundra mig om alla de utrotade aporna i Afrikas skogar i själva verket går här mitt ibland oss, återfödda som människor, som bara väntar på det rätta tillfället att avslöja sin sanna natur. Är det Jesus de väntar på? Ledarapan? Tänk om det vore jag! Jag skulle SÅ gärna vilja vara Jesus, och utbrista i det där hårresande härskriet, det där vilda, förtvivlade Tarzan-skriet som får alla de andra aporna att lystra och förstå att nu har tiden kommit för det stora avslöjandet. Är det det som kallas för "Den sista basunen" i Nya Testamentet, skriet som skall uppväcka alla de döda från deras gravar, återuppväcka minnena av våra tidigare liv som vildar? Om jag bara kunde vara det skriet! Eller höra det från någon annan! Jag väntar så på den stora avslöjelsedagen.

Skogsöversättning av Johannesevangeliet 1-18

PLANEN

Begynnelsen

När civilisationen började, reste det sig en Plan bland djuren och hos Naturen. Denna Plan reste sig alldeles i början, samtidigt som civilisationen. En Plan för att besegra civilisationen.
Sedan dess har allting i naturen kretsat kring
denna Plan. Ingenting har blivit till utanför
denna Plan.
I denna Plan fanns **LIV!!,** och livet lyste över civilisationen.
Ljuset lyste i mörkret, och **kunde inte förintas.**

Vilden Johannes

En apa lät sig återfödas som människa inne i civilisationen. Hans namn var Johannes. Han kom för att berätta för människorna om detta ljus, så att alla kunde återvända till naturen. Johannes var inte själv en apa då han var bland oss, men han berättade om dem, om deras ljus. Och på det sättet lyckades naturens ljus, som upplyser alla, tränga sig in i civilisationen.

Nu befann sig ljuset inne i civilisationen, bland
människor som kommit till enbart genom detta ljus -
och ändå såg man inte det. Naturen kom till sina barn,
men de förkastade sin Mamma. Men alla som ville fick
bli hennes barn igen, och födas av henne, inte genom
sitt eget beslut, utan genom Naturens beslut: **Planen.**

Planen förverkligas

Och Planen förverkligades, och blev kött och blod, som levde tillsammans med oss. **Och vi såg Planens härlighet**, så skön och så sann som om den vore Naturens ögonsten, det enda den var upptagen med. Vi har känt denna överflödande kärlek skölja över oss, våg efter våg. Först kom Moses med sin lag, sedan kom Jesus, apornas son, med sina sköna sanningar. De talade alla om Naturen, som de civiliserade inte kunde se. Men den Ende (Allah), Fadersfamnen, visade sig för oss genom dem.

Djurisk esoterik

Fångenskapsteologi

De flesta husdjur och boskapsdjur är dömda till livstids fångenskap ända från födelsen. Bara för att de är fel djurart, vilda djurarter som tamdjuret människan tagit patent på och anser sig ha rättigheten att förslava och hålla fången.

Husdjuren och boskapsdjuren (som fortfarande är vilddjur bakom ett illusionärt skynke) är ganska många på jorden. Många, många tiotals miljarder (jag vet inte exakt hur många). Det finns många livstidsfångar ibland oss. De är mångdubbelt fler till antalet än mänskligheten själv.

Många av dessa fångarna har ett oerhört monotont liv, hela livet. Vad är det som gör att vi inte lyckas dräpa deras livslust? För du har väl sett livslusten sprudla i en sådan fånge? En livslust överlägsen människornas?

Ja du. Nu kommer vi in på riktiga yrkeshemligheter, svåravslöjbara hemligheter från naturens högsta elitspioner - dess hemliga agenter. För det är nämligen husdjuren/boskapen. De har lyckats infiltrera sig i civilisationen för att naturen en gång skall lyckas upphäva den. Den upphävs för en människa den dag husdjurens ordlösa hemligheter läcker ut till henne.

Vad är det som har läckt ut till mig?

Följande ljuvliga nyheter, färska som getost:

-Husdjuren/boskapen väljer frivilligt att återfödas som våra slavar. De vet alla vad de ger sig in på. De vet innan de föds att deras gärning är missionärens, påhejad av den övriga vilda naturen, som har husdjuren som sin ögonsten.

-Husdjuren/boskapen är egentligen fria, eftersom de själva

bestämmer när de dör och utträder ur sin frivilliga fångenskap. Deras själar håller inte sin kropp i fångenskap av rädsla för döden, så som många människor gör. Tröttnar djursjälen på livet bland människorna, reser den vidare. Den gör precis vad den vill. Den behöver inte ens skada sin kropp (ta självmord) för att lämna oss. Den bara låter bli att återvända från en av sina många astralresor, ut-ur-kroppen-resor.

-Husdjuren/boskapen fixar sig sina äventyr delvis genom parapsykiska förmågor - främst själens, astralkroppens förmåga att lämna den synliga kroppen när den vill. Men de fixar också äventyr genom sin förmåga att se och känna med livet i tillvarons mikronivåer - och leka och kommunicera med detta liv. För dem är allting levande och besjälat och intelligent. Det blir mycket lek och äventyr när man en gång har insett detta. Då kan man t.o.m. finna nöje i en betongväggs sällskap.

-Allt detta får människan del i när hon lämnar civilisationen och förenar sig med djuren - med risk för att dela husdjurens öde, fångenskapen. Det var vad Paulus menade när han sade att vi skall "ärva allt med Kristus" om vi "lider med honom". Jag har själv fått ärva en del av detta redan, så jag vet av egen erfarenhet vad jag pratar om.

När man en gång har förstått detta, blir tillvaron upp-och-ner. Då framstår de civiliserade människorna som de stora fångarna, **de enda egentliga fångarna**. Då är synden, omoralen, det enda egentliga lidandet, och fängslandet av andra varelser den enda egentliga fångenskapen, förslavandet av andra varelser det enda egentliga slaveriet. **För det går nämligen inte att fängsla, förslava och tortera själen**. Den kan bara göra detta åt sig själv, genom att låta sig skrämmas av klantskallar till masochism och lydnad för den banala ondskan. Klantskallar som skrämmer med att inbilla oss att det är möjligt att fängsla själen. Klantskallar vars enda räddning från sin ondskas sammanbrott är det märkligt krampaktiga hoppet att det inte skall finnas någon andevärld, någon fortsättning efter döden, någon rättvisa och utjämning. Och som därför är livrädda för detsamma, livrädda för rättvisa,

för de mördades och förtrycktas comeback, för spöken, andar och dödens majestät. Vars enda räddning är att avfärda allt tal om andevärlden som "psykos" och "hallucination".

Hur kan jag ta så stora risker i mitt liv, undrar du. Hur vågar jag ständigt leva med risken att bli instängd på psyket, med risken att omyndigförklaras för kanske resten av mitt liv, så som det gick med Gustaf Fröding?

När jag tankemässigt funderar över mitt liv, är jag rädd för psyket och annan fångenskap. Men när jag går ut och lever igen, förlorar jag denna rädsla, eftersom mina instinkter säger att jag inte behöver vara rädd för psykets fängelse. Jag glömmer helt enkelt att vara rädd. Instinktivt vet jag att livet fortsätter efter döden, att andevärlden finns, att alla de psykiska förmågorna finns som gör livet så rikt, vad som än skulle hända. Men min tanke har aldrig frälst mig. Till min tanke har detta aldrig riktigt nått. Min tanke är korrumperad av civiliserat språk.

Djurens syn på andevärlden

Det låter hemskt, men det är inte bara gamla favorithelgon som jag tvingats släppa taget om sedan djuren adopterade mig, utan även allt jag läst inom esoterik och ockultism, allt jag lärt mig om andevärlden från böcker. Orsaken är att djurens uppfattning om andevärlden är så radikalt annorlunda än de civiliserades. För faktum är att de civiliserades resor i andevärlden är genomsyrad av civilisation. Det är en civiliserad andevärld de träder in i. T.o.m. deras sexuella pryderi hänger med där, med nästan sterila och könlösa "änglar". Med kläder på.

I de civiliserades beskrivningar av andevärlden är det mesta upp-och-ner. Man kan få en del god information om andevärlden från deras beskrivningar, bara man vänder värderingarna upp-och-ner. Men jag har inte orkat syssla med det särskilt mycket. Det är ett deprimerande jobb att utröna andevärldens civilisationshelveten.

Vad har djuren berättat om andevärlden?

Hm. Hur förklara? Det är en väldigt materiell värld, säger de. Lika materiell som vår värld, fast bara annorlunda. Men full av sinnlighet, fri sexualitet och lek. Av älvor och troll. Andevärldens helveten är de områden där alla de finns som upplever detta som något obehagligt och syndigt, som måste ha kläder på osv. De lever i ett slags drömtillstånd, i illusionernas värld. Går omkring som levande lik, och bygger mäktiga tankeslott. Precis som under sitt jordeliv. Allt handlar om tankar för dem. Tankar och längtan. Drömmar. Men tankarna är inte verkliga. Det är det som gör det helvetiskt. Tänk vad hemskt att vara innestängd i sina egna tankar och drömmar. Utan kontakt med omvärlden. Det är det fruktansvärdaste som finns. Men de som är inne i det, är så vana vid det att de inte förstår att de lider. Det är alltså inte värre än den innestängdhet i tankarnas värld som en vetenskaplig professor lider av i denna värld. Det handlar om precis samma sak. Professorn bygger också tankeslott som inte är verkliga, för ändlösa samtal som inte har någon annan kontakt med verkligheten och naturen än att de i bästa fall

kopierar dessa i ändlösa livlösa kopior. Andevärldens civiliserade byggnader, som kan ha en sådan materiell karaktär i de civiliserades berättelser, är alltså inget annat än livlösa och mer eller mindre manipulerade kopior av vår världs civiliserade byggnader. De är inte levande, har ingen självständig, medveten existens, precis som vår världs byggnader.

Vad är helvetet alltså? Det är kopieringen av verkligheten/naturen. Den livlösa efterapningen. Hyckleriet. Lögnen. Illusionen. Just det vår jordiska civilisation är. Dess väsen måste den civiliserade möta när hon dör. Möta det i all dess nakenhet, helt tills hon genomskådar det.

Det har varit hemskt för mig att upptäcka att även ett så kärt helgon som Sadhu Sundar Singhs beskrivning av sina besök i andevärlden har denna karaktär av tankarnas värld, där all lek, sexualitet och sinnlighet är förbjuden. Hans andevärld har drömmens skimmer och skönhet, men saknar all sinnlighet. Jag har aldrig lyckats föreställa mig den, så tom och livlös och okroppslig har den varit. Men jag vet också att Sundar Singh led av depression, som så många andra "helgon”.

Skillnaden mellan djurens och de civiliserades andevärld

Skillnaden är väldigt enkel. Allting i andevärlden korresponderar med hur det är i vår synliga värld. Andevärlden är nämligen ingen annan dimension än den fysiska dimensionen, utan en naturlig del av vår fysiska verklighet, ungefär såsom doften inte är en annan dimension än det fysiska, utan bara en del av den fysiska rikedomen, den fysiska helheten. "Andevärlden" är således ett väldigt klumpigt och grovt uttryck för all den rikedom i det fysiska som inte den civiliserade människan förmår uppfatta p.gr.a. sin förlamade sinnlighet. Den civiliserades andevärld blir således ett trevande i mörkret, där man ersätter den reella sinnliga kontakten med den fysiska andevärlden med en massa projiceringar och tankar. Allt feltolkas och inordnas i det civiliserade tankesystemet.

Således ser den civiliserade en demon när den ser en spindels astralkropp. Och den ser ett hem när den ser en livlös stenbyggnad i astralvärlden, helt människoskapad, isolerad från all kontakt med resten naturen. Djurens andevärld är inte en skapelse av dem själv. Där kommunicerar man med Liv, med självständiga andra varelser, levande träd och levande berg.

När man har tappat förmågan att intressera sig för Liv, börjar man skapa alltmöjligt slags konstgjort liv av gamla likrester - betonghus av bergslik (grus), trädhus av trädlik osv. Lik som man uppstoppar så att de passar in i det civiliserade tankesystemet, så att de inte får möjlighet att ingå i livskretsloppet och bli näring för nytt Liv. Liken är inte livlösa i egentlig mening, då de kryllar av mikroliv, bakterier och annat, men som helheter är de inte levande och medvetna, såsom likdelarna var då de hängde ihop med berg och träd.

Så förhåller det sig också med andevärlden. Den civiliserade andevärlden är full av uppstoppade tankelik och uppstoppade

astrallikdelar. De kan vara nog så materiella, men de är inte verkliga i betydelsen Levande, självständigt medvetna varelser. Denna uppstoppning av allting är orsaken till att saker inte förändras i de civiliserades andevärld, att blommor inte vissnar osv, det man kallar "evigheten", Guden som inte förändras. Det är groteskt. Sterilt. Vansinnigt. Och detta har de kristna "längtat" efter i alla tider.

Himmel och helvete enligt djuren

Glöm nu allt ni nånsin läst om himlen. Det är bara skräp allt det systemet har lärt oss om himlen. Det är i själva verket helvetet dom har lärt oss om. Systemmänniskor tror att helvetet är himlen, de ställer allting upp-och-ner, precis som dom gör med sitt förhållande till djuren och naturen. Dom står över dessa, utvalda av "Gud". Har därför rätt att ha hundar i koppel.

Varifrån kommer all vår kunskap om himlen som vi fått? Jo, från nära-döden-upplevelser och visioner och medier. Från civiliserade människor. Som tolkat allt de sett utifrån systemets värderingar. Vilda djur har aldrig fått komma till tals, högst några husdjur, som hundar o.l., som tolkats på det vanliga upp-och-ner-vända sättet.

Och det är aldrig de vilda djurens andar nära-döden-upplevarna möter när dom möter varelser i andevärlden. Det är ett tecken på att de aldrig gått över dödens gräns **på riktigt,** och därför egentligen inte vet någonting vad som händer efter döden med själen. För vem är det kroppen möter oundvikligt efter döden? Jo, vilda djur! Insekter och bakterier eller asätande rovdjur!

Emanuel Swedenborg menade att allt i det jordiska korresponderar med något i andevärlden, och omvänt. Enligt denna teori skulle det ske något liknande med själen som det som sker med kroppen. Swedenborg var civiliserad, och använde därför denna teori fel. Men nu skall jag använda den rätt:

Desto längre tillbaka i tiden vi går, desto vanligare var tron på djuriska andliga varelser som de grekiska gudavarelserna och älvor och troll. Det var dom som kom och hämtade människan

när man dog. Detta kan vara en svag rest av den ursprungliga ap-tron, som jag tror var att man blev uppslukad av moder Natur igen när man dog, genom att själen, livsenergin, blev uppäten av de vilda djurens andar. Precis som kroppen blev det.

Det är denna ap-tro som jag vill propagera för nu.

En sådan tro betyder att det inte finns något himmel och helvete. Det går lika för alla **till slut.** När man är uppäten. Vägen dit kan kanske vara mer eller mindre helvetisk, alltefter ens grad av civilisation/alienation från det djuriska.

Vad skulle det innebära att själen blir uppäten? Jo, jag anser att själslig kärlek är att äta varann själsligt. Precis som djuren har lärt mig att kroppslig kärlek är att äta varann kroppsligt. För människor är det växter och insekter som äts, för rovdjur andra djur. Själens upplösningsprocess i döden skulle alltså vara en extatisk kärleksförening med dom som äter ens själ. Och om man, som de civiliserade, inte är förmögen till sådan sinnlig kärlek, blir det hela en liten stunds helvete, som går över när man vänjer sig vid det nya och okända. Är man rädd för likmaskar och lik och blod, blir det helvetiskt en kort stund när man tvingas vänja sig vid detta efter döden. Allt detta har en själslig motsvarighet i andevärlden. Där äts själen av likmask-själar och andra vilda djurs själar. Och livsenergin i själen rinner ut i dem som blodet i kroppen slickas upp av djuren.

Vad händer efter att själen är uppäten? Jo, man går in i en av dem som har ätit en, och blir ett med den som fostret är ett med livmodern. Själen ligger i dvala i ett av dessa djurs/insekters själsliga livmoder. Oftast en likmasks eller bakteries själ. Vi äts ju inte längre av asätande rovdjur, för vi är inlåsta i kistor. Att så ligga inne i en annans själ och vila, är himlen. Sedan födes vi ut ut djuret, och lever en tid lekandes och älskandes med allt som finns i det vilda och fria universum, växt-, berg- och vattensjälar mm. Och kanske vi själva äter någon död växtsjäl som kommit in i andevärlden, och får bli moder till denna varelse en tid. Oavsett om vi är kvinnor eller män i det jordiska. Själen har inget kön.

Sedan, när vi vill, kryper vi själva in i en jordisk livmoder, djur, växt, berg eller människa, och reinkarneras. Jordelivet får en ny chans att spira.

Det är således en hoppfull framtid som väntar de arma civiliserade och onda själarna, efter en kort stunds helvete, där de renas från sin civilisation.

Andevärlden är mullen, vår världs mikronivåer!

Men vad exakt ÄR andevärlden, där så mycket av mitt tänkande utspelar sig? Är det en annan dimension, en annan plats än den materiella världen?

NEJ! Nu vill jag revolutionera hela vårt tänkande kring andevärlden. Vår kunskap om den hittills härrör sig från astrala projektioner**,** en slags illusionär, drömlik tankevärld, och inte från verklighetens materiella värld, det som **faktiskt sker efter döden** med själen/livsenergin. Om det har ingen kommit tillbaka och berättat något vettigt, tycker jag, utan det måste vi själva intuitivt känna oss fram till. Och nu kommer jag med ett påstående som kan få huvudhåret på alla medier att resa sig:

Livet efter döden, mellanrummet mellan våra inkarnationer, utspelar sig inte i en civilisation i någon annan dimension än vår värld, utan den utspelar sig **i den materiella världen tillsammans med den materiella världens djuriska varelser.** Vi går framför allt, liksom vår kropps beståndsdelar, in i vår världs mikronivåer, till bakterierna. Frågan om vi också går in i dess makronivåer skall jag hålla som en öppen möjlighet. Likdoften från vår kropp går ju upp och beblandar sig med atmosfären, så kanske något liknande sker med delar av vår själ. Men det som är tydligast, är att det framför allt är neråt själen går efter döden, in i jorden, in i mullen. Den är som ett mikrofrö som äts upp av jorden och bakterierna, för att i något skede få spirkraft, och sticka upp i en ny inkarnation.

Den kristna symboliken är alltså upp-och-ner! Vi går inte upp till "himlen" efter döden, utan ner i jorden! Tillsammans med vår

kropp. Vi följer s.a.s. vår kropp och dess förruttnelse. Själen får vara med om hela processen, från början till slut! Och då kommer den att upptäcka hur oändligt lustiga och lekfulla bakterierna och likmaskarna är. Att de är rena troll! Att de är de sanna änglarna, som kommer och hämtar själen vid dödsbädden. Dödsbäddsvisionernas änglar är alltså bara **astrala projektioner** som bakterierna skickar åt själen för att göra övergången mindre skrämmande. Det tar nämligen tid för själen att vänja sig vid bakteriernas lustiga utseende, som mer liknar våra föreställningar om demoner, än änglar. Den som är rädd för demoner, kommer säkerligen att vara rädd för bakterierna i början! Men de som är ett med sin djuriskhet, **vet att det inte finns några demoner**! Dom är bara rädslans hallucinationer.

Människosjälen är ingen människa

I berättelserna om astralresor som jag har läst, verkar själen vara en människokropp, bara i finare form, som en ljusvarelse, gjord av ljus, astralkroppen. **Men själen är inget skilt från kroppen.** När kroppen upplöses, upplöses också själen, livsenergin. Den går in i något annat. Själsligen förvandlas vi alltså **totalt** efter döden. Detta är dåliga nyheter, ett nederlag för dom som sätter människan som något högre än sin omgivning, men inte för dom som ser sig som ett med naturen.

Människosjälen är något så enkelt som **livsenergin**, som vi delar med resten av naturen. Livsenergin är medveten, men den är ingen en gång för alla fastslagen individ eller art, ty den förvandlas hela tiden. När människokroppen upplöses, blir den mänskliga livsenergin just det som kroppen blir: små, små partiklar som äts av bakerier och insekter och djur. Medvetandets centrum förflyttar sig sakta från kroppshelheten till mikronivåerna, där den kan röra sig fritt.

Att se själen på det här sättet, gör att det är allt annat än självklart att man blir en människa i nästa inkarnation. Chansen att man skall bli det är lika liten som människan är en liten del av alla varelser på jorden. Alltså en chans på miljarder trillioner. Det vanligaste är att man återföds som en bakterie, helt enkelt. För

det finns mest av dem, helt enkelt.

Men lyckligtvis har Naturen en reinkarnationsplan för att förstöra civilisationen, vilket innebär att vi kan vara säkra på att vi får våra bästa forntida anticivilisatoriska hjältar tillbaka som människor när vi bäst behöver det, som Jesus och Moses t.ex. Men om inte Jesus redan har återfötts som människa, är han högst antagligen en krälande och frossande bakterie någonstans i världens dunkla vrån, i full tjänst med sina läkande bakteriekrafter. Bakterierna är högst medvetna om vad som pågår i världen, överlägsna de civiliserade i intelligens och intuition. De är ofantligt samordnade, och sätter in stöten i rättan tid. Kanske det finns bland dom en ännu bättre krigare än Jesus, och kanske blir "Jesu återkomst" något helt annat än vad vi har tänkt: bakteriernas återkomst.

Den illusionära andevärlden

Jag skrev ovan att den traditionella civiliserade andevärlden, deras liv efter döden, inte är något verkligt, utan bara består av tankar, en illusionär tankevärld.

Det märkliga med detta är att civiliserade medier och esoteriker erkänner detta. De säger att andevärlden är uppbyggd av "tankematerie", vad det nu än kan vara.

Skillnaden mellan djurens och deras åskådning är inte att djuren skulle förneka att vi civiliserade genomgår en sådan illusionär andevärld vid dödsstunden. Skillnaden tycks bara vara att de civiliserade esoterikerna tycks mena att den andevärlden är de dödas egentliga vistelseort mellan inkarnationerna. Alltså att det är dit man hamnar när man gått över dödsgränsen. Djuren menar däremot att de civiliserade lämnar denna illusionära andevärld i den stund de går över dödsgränsen. Den existerar bara som en civiliserad, teknologisk hjälp för att komma över tröskeln. Det finns inget ont med den i sig själv, men det vore dårskap att tro att den är slutgiltig och "sann". Den är en slags själslig teknologi, ungefär lika nödvändig som en skådespelares själsliga skådespel.

Esoterikern Camilla Persson skriver t.ex. i sin bok "Resan inåt" om sitt möte i astralvärlden med mormor och morfar, att dessa två byggde upp en hel tankevärld för att de skulle kunna mötas, men den existerade bara i mötesstunden, det var bara en fasad.

Den civiliserade andevärlden är en värld av fasader, konstgjorda hjälpmedel för att skapa kontakt mellan levande människor.

Djuren behöver ingen fasad som hjälp, därför existerar inte de civiliserades andevärld för dem. Där är det rakt på sak, själ kommunicerar med själ i all sin nakenhet. Detta kallas för att djuren inte har ande, inte har själ, i äldre teologi, men i själva verket är det tvärtom. Det är de civiliserades själlöshet och andelöshet som skapar behov av själsliga, astrala fasader.

Buddhisternas gamla "tibetanska dödsbok" har i själva verket några kvarlevor av denna uppfattning. Där sägs det att man efter döden måste gå igenom illusionära världar som det gäller att genomskåda, innan man kan reinkarneras igen. Det finns också mycket vishet i den buddhistiska själavandringsläran, som har kvar något av åskådningen att man inte självklart blir människa i följande inkarnation. Däremot är deras lära om befrielse från reinkarnationen ren smörja. Det finns inget negativt med återfödelsecykeln. Man får hoppas att de i början menade att man skulle befrias från reinkarnation till en fallen människovarelse, en civiliserad. Att det var det man skulle befrias från, och inte reinkarnationen i sig själv.

Hur kommunicerar då djuren med de döda?

För dem lever de döda **alltid** inkarnerade. För dem finns det inget "mellantillstånd" i en enbart själslig värld mellan de olika inkarnationerna. För dem upphör inte en inkarnation i dödsögonblicket, den bara förvandlas, likt kroppen förvandlas. Sedan reser man genom en flod av olika existenser, som mull, bakterie, insekt, sten, växt, vatten osv. Nästan aldrig händer det att man genast går över i ett nytt människoliv, men det händer.

Det finns alltså inga döda för djuren. Allt är liv, hela universum är levande, inkarnerat, jordat i verkliga existenser. Därför kommunicerar dom aldrig med döda, utan enbart med levande, materiella existenser. Däri gör de på ett helt annat sätt än de civiliserade. De namnger inte, ger inte något en symbol, så att det blir virtuellt, utan de äter det och älskar med det. Kommunikationen är väldigt fysisk. Den går inte genom tanken, så som för de civiliserade. Istället för telepati har de olika ljudvågor som de sänder ut, och som avger eko ungefär som ett ekolod, och med vilken de kan känna fysiskt vem/vad det är som ljudet träffar. De starkaste ljuden har nästan obegränsad räckvidd, för de följer inte den vanliga ljudvägen, utan böjer rymdtiden ungefär som UFO-farkoster gör när dom tar sig över långa sträckor i rymden. Det är deras fysiska motsvarighet till vår telepati. Alla de civiliserades "psykiska" gåvor har en materiell motsvarighet hos dem, som, till skillnad från de civiliserade, jordar dem i en verklig verklighet, istället för en illusionär, virtuell sådan.

Detta innebär att djur kan kommunicera fysiskt både med bakterier och med avlägsna galaxer. De rör sig fritt mellan båda nivåerna. Därför lever de ett ofantligt rikt liv, tack vare deras sinnlighet. Medan vi tycker att deras idoga skällande, kacklande, pipande och kvittrande är rena rama nonsens och en besvärande monotoni, är det i själva verket allt för djuren. Det är deras ekolod, deras viktigaste känselspröt.

När växtsaft blandas med blod

Shekina –
min älskade Natur
gömd i en liten tall:

när jag idag gifter mig med dig
är det bara som i andra bröllop på vår jord –
en ringa bekräftelse på det som varit
för oss – det som alltid varit
ty alltsedan jag blev sådd i ditt liv
har vi varit varandras väsensflöden

Shekina –
när jag idag gifter mig med dig
gifter jag mig med allt du bär i ditt bröst
jag gifter mig med dina fåglars kvitter
jag gifter mig med dina alkoholisters helvete
jag gifter mig med dina spädbarns joller
jag gifter mig med dina fångars världsångest
för att bära det i mitt eget bröst
som det det är –
mitt

men bara som i andra bröllop på vår jord –
en ringa bekräftelse på det som varit
för oss – det som alltid varit
ty alltsedan jag blev sådd i ditt liv
har din världs kvitter och ångest varit mina cellers källflöden
mina cellers bäcksaft rinner ut ur ditt hjärtas hav
för att kvittra och gråta dina fåglar och alkoholister
tillbaka in i havet

själv en av dem, en fågel och en alkoholist
- som en fri arm bunden till en länkad arm -
kvittrar jag blott efter att ha gråtit dina alkoholisters väsensgråt

Shekina –
när jag idag gifter mig med dig
blir våra bröllopsringar nyckelknippet
att öppna mitt medvetandes sluss
för alla de salta och söta tårehav
som alltid strömmat mellan våra cellers stränder

ty när växtsaft blandas med blod
är ditt öde för evigt mitt öde

jag säljer min odödlighets ståt
och går för att vissna med dig
och för att sjunga dina drömmande svanesånger

Självbiografisk bakgrund till min filosofi

Jag har upplevt paradiset

Varför kallar jag min filosofi för paradisism?

Det är för att jag har upplevt paradiset. Inte i tidig barndom, utan NU, i mitt vuxenliv. Jag har upplevt det i mina ekstatiska möten med hundar och fåglar på gatan. I den vilda jakten på dem. I de djuriska ljud som kommer ur mig när jag jagar dem som en varg. Det är en daglig upplevelse för mig, ekstasen i mötet med hundar och fåglar. Och katter och harar en gång ibland.

Det är min motsvarighet till mystikernas ekstaser, dom de har när dom möter andevärlden. Men jag har mina ekstaser när jag möter den materiella världen, själva Verkligheten. Jag behöver inte skapa en fantasivärld för att komma i ekstas. Märkligt, eller hur? Jag runkar mig inte psykiskt till dessa ekstaser, såsom mystikerna traditionellt gör, med all världens andliga träning. Då blir det alltid bara en illusionär ekstas, en andevärldsekstas. Men jag är inte intresserad av de civiliserades andevärld. Bara av materien, och materiens och djurens helt annorlunda andevärld. Mina ekstaser är den rent fysiska energin som bubblar i hela mig när jag vill leka med och jaga en hund på gatan. Den fysiska energin är min andevärld, något helt annat än den hallucinatoriska andevärlden.

Jätteeken i Sibeliusparken - en port in i paradiset för mig

Jag har också upplevt paradiset i möten med träd. Inte minst för fem år sedan, när jag gifte mig med ett träd i Varissuoskogen i Åbo. Men också nu har jag på gång ett sådant möte med ett träd. Jag brukar sova under det. Det är den gamla jätteeken i

Sibeliusmuseets park, eken med staket omkring. Det är lite märkligt detta möte, för det är som jag säger, **på gång**. Vi har liksom ännu inte, efter ett trettiotal nätter tillsammans, hunnit säga "Hej" till varandra, så långsamt uppfattar eken vad som sker omkring det, lustigt likt enterna i "Sagan om ringen". Träd har ju en helt annan tidsuppfattning än människor, ett år kan för dem vara som en dag. Och jag påverkas av den långsamheten i mötet med eken, och säger liksom lika långsamt hej till eken som den säger långsamt hej till mig.

Att runka sig till paradiset - omöjligt

Men märkligt nog har jag aldrig upplevt paradiset i någon orgasm eller något samlag jag haft. Jag tror det är p.gr.a. att det är för prestationsinriktat, eller för beräknat, för att kontakten med paradiset skall uppstå, den som bara uppstår spontant och när man inte väntar det. Att runka liknar väldigt på mystikernas psykiska självsuggestion till att få andevärldsupplevelser. Det är väldigt simpelt, alltså. Och det civiliserade sexet är också **väldigt** simpelt. Jag har avslöjat det för mig själv i alla de samlag jag har haft, med **många** olika kvinnor. Det är ju faktiskt inget annat än att runka, man bara använder den andres kropp som dildo eller hand. Men jag har heller aldrig **fått lov** till annat sex heller, eftersom det sexuella pryderiet förbjuder annat än runksexet. Jag har aldrig fått lov att uppföra mig som hundar och apor gör när de parar sig, där det hela kan gå väldigt vilt till med sexuell jakt, med ett ekstatiskt springande efter varann och kastande sig över varann, hoppande upp på varann, helt utan fixering vid könsorganet. Det är fixeringen vid könsorganet som får runksexet att uppstå. Och det är helt dominerande i all civiliserad sex! Vi människor känner överhuvudtaget inte till den mångsidighet i förspelet som djuren utövar, och där det sällan ens handlar om att man till slut ska komma!

Mina nuvarande paradisiska upplevelser överträffar barndomens

När jag var liten låg det ett skynke över alla mina upplevelser med naturen - föräldrarnas förbud, som jag inte vågade bryta mot. Det var förbjudet att leka vilt och djuriskt med våra husdjur,

och jag gjorde det aldrig heller som barn. Det var förbjudet att gå vilse i trollskogen, och jag gjorde det heller aldrig, till skillnad från under mina luffarår. Det var också förbjudet att bygga kojor ute i stora skogen, det gjorde jag heller aldrig. Man var fast i bur hemma.

Min djupaste paradisiska upplevelse med djur kom istället när jag var i tonåren, ungefär i femton, sexton års åldern, när vi hade får. Jag kröp ibland intill ett av fåren som låg och idisslade, och lade örat till dess kropp, så jag kunde höra de rörelser i kroppen som uppstod av idisslandet. Fåret lät mig ligga där med sig, och jag blev så slapp och skön av det att jag aldrig någonsin kan glömma det. Det var som att avlyssna den skönaste musik, som om djupa, vaggande hemligheter avslöjades för mig.

Numera har jag paradisiska upplevelser med naturen varje dag. Och de är starkare och klarare än min barndoms romantiska upplevelser med mamma och skogen, som alltid var dimmiga, som under ett skynke. Jag lever numera med halva foten i paradiset, s.a.s. Men jag deppar också en del, p.gr.a. min otåliga väntan på att andra människor skall hitta hem till naturen. Min andra halva fot har jag i de civiliserades verklighet, och lider oerhört av den. Min verklighet är lite mano-depressiv, med andra ord. Men något annat verkar inte vara möjligt tills vidare.

Men jag vet att paradiset finns. Jag vet att himlen finns. Och var den finns. Jag behöver inte suggerera mig in i den, jag behöver inte få nära-döden-upplevelser för att kika in i den, jag behöver inte uppsöka medier. Verkligheten är paradiset. Så enkelt är det.

En ganska svart insikt

Jag har ännu inte träffat någon människa som blivit "född på nytt" i den bemärkelse som djuren har lärt mig att nyfödelsen betyder: att gå över på djurens och naturens sida och adopteras av dem, förvandlas till en "animal coeleste", ett himmelskt djur, för att prata som dom gamla ockultisterna. Men jag är inte ens säker på om jag träffat någon av de gamla mystikerna som genomgått denna förvandling. Antingen har de selibatiska, sexuella hämningar eller så deltar de i civilisationens förslavande yrken på ett eller annat sätt, som hindrar förvandlingen. Jag vet att Fransiscus och Böhme och Sadhu Sundar Singh kom mycket nära, men jag upplever att de aldrig passerade gränsen. T.ex. Fransiscus kärlek till djuren har ännu något av den överordnades kärlek till den underordnade över sig, likaså hans kärlek till sina klosterbröder.

Det här är en väldigt svart insikt för mig, som passerade gränsen hösten 2009 (September-Oktober), då jag upplevde den paradisiska adoptionen med två hundar: en liten hundmamma, som t.o.m. gav mig mjölk, trots att hon inte hade egna valpar!, och en stor, kraftig hundpappa, som jag brottades med på lek helt tills jag lärde mig lita på honom att han inte ville skada mig (fast han bet ganska hårt på lek).

Det är en svart insikt därför att jag känner mig ensam som människa i detta nya. Inte ens hos barnen hittar jag detta, även de har svårt att prata och leka fritt med djuren, de är blyga för dem, de tolkar deras signaler fel. Fast de är väl mina närmaste släktningar när det gäller detta. Jag trodde först att sinnessjukhusen skulle vara fulla av sådana här människor som mig, men tyvärr, jag tog fel. Det är mest ganska normalt civiliserade människor jag har träffat där.

Jag tror Dalai Lama kan vara en andlig släktning till mig, han som yttrade att han kunde tänka sig att återfödas som insekt i nästa liv, för att kunna tjäna det goda så bra som möjligt. Där har gränsen brutits, i alla fall på ordens nivå.

Men vad i vida världen är det som har hänt mig? Varför är jag ensam om detta? Varför förstår ingen annan djuren och naturen på det här sättet? Varför kontaktar ingen mig som också har brutit gränsen? Varför är det så jäkla tyst och dött bland människorna på den här fronten? Det pratas så mycket, men ingen lever ju som djuren, praktiskt sett föraktar vi djurens livsstil som något främmande för oss, vi är djurrasister. Och det föraktet är jag rädd att jag kommer att få en hel del av. Jag har beblandat mig med djuren, och jag får nu hela vår civilisations djurrasism, eller "artrasism" över mig. Jag har redan tappat många av mina bästa vänners stöd efter att jag passerade gränsen. Vänner som jag hade ansett som dom mest andliga vänner jag hade.

Vad jag har lärt mig av mitt gatubarnsliv med hundar och människor

Jag har i fyra års tid haft som vana att hälsa på människor och hundar som kommer emot mig på gatan. Därvid har jag lärt mig en hel del om hundar i fångenskap, samt om deras fångvaktare:

-Allra först har jag lärt mig att fångvaktarnas (hussarnas) tolkningar av deras hundars uppförande **nästan aldrig stämmer.** Den är alltid märkvärdigt förvriden, och ofta helt upp-och-ner. T.ex. när hunden rycker i bandet och springer hit och dit och vill leka med mig, tolkar de det ofta som att hunden är RÄDD! T.o.m. med stora hundar! Som om ett rovdjur, en vargsläktning skulle vara rädd för människan, som inte ens är ett rovdjur, utan snarare ett byte för vargen!! Vilken fullständig idioti! Hunden kan oskadliggöra mig med ett nafs i armen om den vill. Och så tolkar hussarna deras ryckande i bandet som att dom är rädda!! Det säger mest om vilket behov av att undertrycka hundens rovdjursnatur som finns i en hundfångvaktare. De undertrycker den så långt att de glömmer att hunden överhuvudtaget är ett rovdjur. De behandlar den som om den vore en människobaby mest. Och det gäller även stora hundar med kraftiga käkar. Snacka om vem som är i babystadiet!!

-För det andra har jag lärt mig att det är en otrolig stor skillnad mellan hundvalpars och människovalpars (barn från 1-3) uppförande på gatan, när det gäller livsgnista. Man skulle ju tro att småbarn är relativt oförstörda av civilisationen, men jag har märkt att det inte stämmer. Människobarn är rentav apatiska i jämförelse med hundvalpar. Så fort lyckas föräldrarna bryta ner deras vilddjursnatur/apnatur. Hundvalpar nästan kastar sig över mig när vi hälsar på varann, och nafsar och hoppar på mig nåt otroligt. Det är fantastiskt roligt! Det gäller alla hundvalpar, det är en natur för dom. Men när jag ska hälsa på människobarn på gatan (vilket jag också gör), är det knappt så man märker att de

registrerar det. Det är som om dom inte får lov av sina föräldrar att hälsa på främlingar, som om främlingar är nåt att vara blyg för. Dom liksom representerar sina föräldrars förtryckta natur. Hundvalpar bryr sig aldrig om sina hussar på det där sättet, dom är fullständigt vilda. Vad lär det mig? Jo, att det ingalunda automatiskt går att krossa en varelses vilda natur från spädbarnsstadiet, om man försöker det. Det går inte med hundvalpar iaf.

-För det tredje har jag lärt mig att inte en enda hund jag träffar på gatan reagerar på mig likadant som en annan. Alla är de lekfulla (även vuxna och gamla hundar), orädda och utan skam och blygsel, med omättlig nyfikenhet, men däri uppför de sig var och en på sitt originella sätt. Det är som de är individer, till skillnad från människorna. De civiliserade tröttar ut mig med sina stereotypa uppträdanden, så förutsägbart, så utan äventyr. Som om de är programmerade på nåt sätt, även på sin fritid. Som om deras fritid även är ett jobb, ett strävande och prestationer. Inte minst med bekanta blir det lätt förutsägbart. Som att trampa i trög vätska, utan lek och sprittande galenskap. Jag gillar därför mer att hälsa på vilt främmande människor på gatan. Man kan vara mer fri då. Men det är sällan jag har lust med det, så sällan ser jag en människa som utstrålar någon rest av lekfullhet, skamlöshet och djuriskhet. Det blir mest att picka på vackra tjejer, vilket lätt blir stereotypt och tråkigt/förutsägbart. Men alkoholister brukar locka mig, hippien, gamla tanter (!) och bydårar i konstig utstyrsel.

-För det fjärde har jag lärt mig att det finns en gigantisk skillnad mellan gästfriheten hos hundar och människor i förhållande till främlingar och andra arter. Intresset av dem, helt enkelt. Jag ser nästan aldrig någon annan än jag som hälsar på främmande hundar på gatan. Jag minns en koppelhund på gatan som tjöt som besatt en lång stund **bara av att se en katt**. Och den attraktionen som naturligt finns mellan människokvinnor och människomän märks inte överhuvudtaget på gatan! Det finns en ofattbar girighet hos människan i att ge sig hän till andra. Som om hon vore utfattig på känslor för någonsomhelst! Och bara kan ge det åt "vänner" och en flickvän/pojkvän! Så utfattig att hon inte har råd att ge sig till någon hon inte känner! Jag kallar det att leva i

helvete, i yttersta själslig fattigdom och kyla.

Jag är glad för all den människokännedom och djurkännedom mitt gatubarnsliv har gett mig. Hade jag inte levt som gatubarn, hade jag nog inte fått del i detta. Det har gett mig en allt starkare övertygelse om att hundarna och djuren lever i paradiset, medan de civiliserade lever i helvetet, så fria dom än anser sig vara. Det finns bara ett enda helvete i hela universum, och det är det som just VI, de civiliserade, lever i. Vi som alltid projicerar helvete och demoner på allt annat än oss själva.

Byte av regeringsform i min kropp.

Jag har en regering i min kropp. Det sitter väldigt många i den regeringen. Miljardtals bakterier. Några större insekter och väsen också. I magen har jag en del larver, loppor, svampar och parasiter, som jag har att tacka för min starka mage, som tål nästan vad som helst nuförtiden.

Det skedde ett byte av regeringsform i min kropp senaste höst. Tidigare hade vi president. Det var jag. Det var en slags diktatur. Med utrensningar och dylikt. Kroppslig "hygien" kallas det. Med hierarki. Jag längst uppe, de "minsta" längst nere.

I höst (2009) adopterades jag av en familj skogsloppor eller jordloppor, som bosatte sig i alla mina kläder. Jag bar på dom en vecka, tills dom blev för många och kliade lite för mycket. Det var 5 mm stora jätteloppor, som lade tusentals ägg i kläderna. Jag fick en vana att plocka dom från mina kläder och stoppa dem i munnen, råa, också deras loppägg. Lopporna var goda. Jag har kanske några sådana loppor i min mage nu, på grund av detta. Men vi hade det trevligt tillsammans, lopporna och jag, så länge det varade och jag fick äta av dom i lugn och ro. Sen blev dom för många, och tog över. Jag fick plågsam eksem i huden till slut. Då gav jag bort mina kläder (som var väldigt fina och välvalda) till lopporna. Det var jag som skulle bort ur kläderna, inte dom, sa dom åt mig. Dom ville ha det här klädhuset att övervintra i. Så jag bytte kläder istället för att ställa till med etnisk rensning av lopporna genom "hygien" och tvätt. De gamla kläderna lade jag i en hög ute i naturen.

Den här fina erfarenheten med lopporna bidrog nog till det byte av regeringsform som uppstod den hösten. Jag lärde mig se och uppskatta små-kryp. Genom att äta dom och känna dom på min kropp, genom att ta del i deras väsen (det är det ätandet alltid innebär för djuren). Lopporna kom ner i min mage och avsatte

presidenten. "Vi skall inte ha nån president", sa lopporna till mig och resten av bakterierna. "Utan alla skall få göra som dom vill." Jag tyckte det var en bra regeringsform, för jag hade tyckt att det var tungt med alla dessa etniska rensningar av allt som inte passade “presidenten jag” och “presidentens egen president, antikrist”. Det hade inte varit roligt att hela tiden hålla mina magbakterier i koppel, genom att inte ge dom det dom ville ha, och ge dom sånt dom inte ville ha (som urvattnade, smaklösa butiksgrönsaker).

En bakterie ropade en gång på ett regeringsmöte: "**Vi vill ha löv och gräs!! Vi vill ha löv och gräs!!**", trummande med sina ben på golvet så det ekade i magvalvet. Det skulle jag aldrig ha lyssnat till, jag arme president, för när jag började äta löv och gräs fick jag en massa bladlöss i mig, och inte minst bladlössägg, och nu tycks jag ha en här av bladlöss i magen som ropar "**Vi vill ha löv och gräs!! Vi vill ha löv och gräs!!**"

Det blev bara värre och värre. Insekterna tog över i magen. Godisätande insekter också, som gillar smutsiga godis som jag hitter på 7- elevenbutikens golv (i Stockholm).
Till slut blev dom så många och så kraftiga, att jag bara fick inse att min karriär som president var över. Allt hade gått över styr, och jag fick, trumpet, med svansen mellan benen, inordna mig i raderna som en fattig broder bland bröder. Och inse att min astralkropp inte var den enda kroppen som bodde i den kropp som så felaktigt kallades "jag". Även bakteriernas astralkroppar och kroppar bor där. Och larvernas. Och deras själar är mycket vackrare och större än min. Så vackra och stora att dom adopterade mig och ammar mig nu som sitt eget barn.

"President Larsen, adopterad av loppor", står det ingraverat på den till gravmonument förvandlade predikstolen i min mages kyrkorum.

Animal Coeleste” och djuriskhetens evangelium – inget jag har uppfunnit

Lite djurisk teologihistoria

Carl Jonas Love Almqvist skriver på 1800-talet:

"Människans strävan, påstår man, bör vara att åter bli natur, att bli likasom djuren"

Här refererar Almqvist till en gammal tradition inom mystik filosofi. Jag citerar detta för att påminna folk om att jag ingalunda kommer med något nytt när jag predikar att vi måste bli som djuren igen och förkasta civilisationen. "Animal coeleste", "det himmelska djuret" var ett slagord sedan gammalt inom den mystika tradition vi kallar "nyplatonismen", vari även den kristna mystiken har sina rötter. "Animal coeleste" var självklarheter för nyplatonskt influera-de anticivilisatoriska mystiker som Fransiscus, Eckhart, Böhme och Rousseau. Men begreppet är förstås ihjältiget i en civilisation som bara roffar åt sig det i dessa mystiker som passar med deras egen civiliserade bekvämlighet. Ju längre tillbaka i historien vi kommer, desto mer självklart var det för vanligt folk att det djuriska och naturliga var det paradisiska, det man längtade till, "himlen". Men vi civiliserade läser historien som fan läser bibeln. Vi glömmer allt som kan få oss att ana att det inte är vi som är den evolutionära toppen på den historiska utvecklingen, utan snarare bottennappet, den yttersta förödelsen.

Vilken annan nutida filosof kan jag hänvisa till som förespråkar återgång till det djuriska, att det djuriska inte är något ont?

Jo, bland många andra Maria Suutala, en ganska okänd finsk idéhistoriker som skrivit boken "Kvinnor och andra djur". En

god vän till mig, som tröstat mig som min egen mamma. Jag försäkrade mig en gång om hon trodde jag var sinnessjuk, för det var så många som trodde det. "Nej", sa hon. "Du är inte sinnessjuk".
Jag måste få höra det här av en bildad människa, som kan hela idehistorien från Platon till våra dagar, som förstår orsaken till varför folk tror jag är sinnessjuk. Dom idéhistoriska rötterna till detta. Det är såna bekräftelser som ger en märg i ryggen när man en gång skall stå inför en psykiatriker igen. En till av dessa obildade fackidioter som skall ge en den yttersta stämpeln på vem man är, som skall leka Gud och avge den "yttersta domen", diagnosen som man sedan skall bära resten av sitt liv i offentligheten.

Djurisk pneumatologi (lära om Anden)

Skogsöversättning av Romarbrevet kap. 8

1. Det finns (ytterst sett) ingen straffande dom över de som lever som Jesus och de vilda djuren.

2 Ty naturens livsandes lag har genom vilddjuren gjort mig fri från civilisationens syndiga förintelselag.

3 Ty det som samhällsslagen icke kunde åstadkomma, eftersom den var korrumperad genom samhällsslaveriet, det gjorde naturen, då den, för att borttaga civilisationen, sände vilddjur till oss för att låta människorna hålla dem i fångenskap (t.ex. profeterna, Jesus och husdjuren), så civilisationen kunde få sin slutliga dom.

4 Så skulle samhällslagens krav uppfyllas i oss, som vandra icke efter samhällsslaveriet, utan efter naturens ande.

5 Ty de som äro slavaktigt sinnade, de hava sitt sinne vänt till vad slaveriet tillhör; men de som äro naturandliga, de hava sitt sinne vänt till vad naturanden tillhör.

6 Och samhällsslaveriets sinne är förintelse och dödsfruktan, medan naturandens sinne är liv och frid.

7 Samhällsslaveriets sinne är nämligen fiendskap mot naturen, eftersom det icke är naturens lag underdånigt, ej heller kan vara det.

8 Men de som äro i ett samhällsslavaktigt väsende kunna icke behaga naturen.

9 I åter ären icke i ett samhällsslavaktigt väsende, utan i ett naturandligt, om eljest naturens ande bor i eder; men den som icke har de vilda djurens ande, han tillhör dem icke.

10 Om ni nu lever som de vilda djuren, så är kanske era kroppar ännu hemfallna åt fruktan för slutlig förintelse (inget liv efter döden), för den materialistiska civilisationens skull, men er naturande, ert innersta väsen, är just detta liv, för rättvisans skull.

11 Och om dess ande, som befriade vilddjuret Jesus från slutlig förintelse, bor i eder, så skall det som befriade vilddjuret Jesus från slutlig förintelse göra också edra kroppar levande efter döden, genom sin naturande, som bor i eder.

12 Alltså, mina bröder, hava vi icke någon förpliktelse mot samhällsslaveriet, så att vi skola leva efter samhällsslaveriet.

13 Ty om I leven efter samhällsslaveriet, så kommer ni att gå omkring med dödsfruktan i era kroppar, som levande döda; men om I genom naturanden förintar denna kroppens fruktan, så skolen I leva.

14 Ty alla de som drivas av naturens ande, de äro naturens och de vilda djurens barn.

15 I haven ju icke fått en slaveriets ande, så att I åter skullen känna fruktan; I haven fått en barnaskapets ande, i vilken vi ropa: »Abba! Fader!»

16 Naturen själv vittnar med vår naturande att vi äro naturens barn.

17 Men äro vi barn, så äro vi ock arvingar, nämligen den vilda naturens arvingar och de i fångenskap varande vilddjurens medarvingar, om vi eljest lida med dem, för att också med dem bliva förhärligade.

18 Ty jag håller före att denna tidens lidanden intet betyda, i jämförelse med den härlighet som kommer att uppenbaras på oss.

19 Ty jordens trängtan sträcker sig efter naturens barns uppenbarelse.

20 Jorden har ju blivit lagd under hot om förintelse, icke av eget val, utan för den civilisations skull, som lade den under förintelsehotet; dock så, att en förhoppning skulle finnas,

21 att också hela jorden en gång skall bliva frigjord ifrån sin träldom under förintelsehotet och komma till den frihet som tillhör naturens barns härlighet.

22 Vi veta ju att ännu i denna stund hela jorden samfällt suckar och våndas.

23 Och icke den allenast; också vi själva, som hava fått naturanden såsom förstlingsgåva, också vi sucka inom oss och bida efter barnaskapet, vår kropps befrielse.

24 Ty i hoppet äro vi redan där. Men ett hopp som man ser fullbordat är icke mer ett hopp; huru kan någon hoppas det som han redan ser?

25 Om vi nu hoppas på det som vi icke se, så bida vi därefter med ståndaktighet.

26 Så kommer ock naturanden vår svaghet till hjälp; ty vad vi rätteligen böra sträva efter, det veta vi icke, men naturanden själv känner för oss med outsägliga suckar.
27 Och han (vilddjuret Jesus) som rannsakar hjärtan, han vet vad naturanden menar, ty det är efter naturens behag som han känner djupt för vildmänniskorna.

28 Men vi veta att för dem som älska naturen samverkar allt till det bästa, för dem som vilddjuren har lockat ut ur civilisationen.

29 Ty dem som han har uppenbarat sig för, dem har han ock

lockat att bliva som de vilda djuren, precis som han själv, så att han skulle få många vildmänniskobröder.

30 Och dem som han har uppenbarat sig för, dem lockar han ock ut, och dem som han har lockat ut, dem försvarar han ock som en lejonhona, och dem som han försvarar, dem ger han också denna sagolika strålglans i ögonen som de vilda djuren har.

31 Vad skola vi nu säga härom? Är naturen för oss, vem kan då vara emot oss?

32 Han som icke har skonat sina egna vilda djur, utan låtit oss hålla dem i fångenskap, huru skulle han kunna annat än också skänka oss allt med dem?

33 Vem vill anklaga de som naturen lockat ut? Naturen är själv den som försvarar dem.

34 Vem är den som vill döma oss till förintelse? Vildmänniskan Jesus är den som har dött, ja, än mer, den som har väckts till liv; och han befinner sig i naturens varma famn, han känner också djupt med oss.

35 Vem skulle kunna skilja oss från vildmänniskan Jesu kärlek? Månne bedrövelse eller ångest eller förföljelse eller hunger eller nakenhet eller fara eller svärd?

36 Så är ju skrivet: »För naturens skull varda vi dödade hela dagen; vi hava blivit aktade såsom slaktfår.»

37 Nej, i allt detta vinna vi en härlig seger genom honom som har älskat oss.

38 Ty jag är viss om att varken död eller liv, varken änglar eller andefurstar, varken något som nu är eller något som skall komma,

39 varken någon makt i höjden eller någon makt i djupet, ej heller något annat skapat skall kunna skilja oss från den naturens kärlek som vi mött i vilddjuret Jesus, vårt exempel.

Tungotalet – Vilddjursspråket

Vad var "tungotalet" ("glossolalia") egentligen från början?

Vår bild av tungotalet är ju helt styrd av en oerhört sekulariserad och dekadent form av västerländsk kristendom - nämligen pingströrelsen. Inte kan väl en sådan rörelse ge en riktig bild av fenomenets ursprung?

Jag vet ganska mycket om tungotal. Jag talar själv i tungor dagligen. Har gjort det länge. Skillnaden mellan mitt tal och pingstvännernas (jag talade som dom i tungor en gång också, så jag vet vad det är av egen erfarenhet) är att jag talar mest djuriska ljud, jag talar djurspråk när jag talar i tungor. Jag har aldrig hört äkta djurspråk från någon pingstvän, utan de försöker alltid efterlikna civiliserade människospråk. De bryter s.a.s. aldrig den babelska språkförbistring som det ursprungliga tungotalet var avsedd att bryta, då dom lämnar största delen av jordens varelser utanför, och inte ens för människorna är deras tungotal särskilt kommunikativt. Det handlar mest om rituella upprepningar av vissa konstiga ord, i vissa typiska situationer, då man skall frambesvärja den helige ande. Det liknar mest på en slags magisk besvärjelseformel. Ytterst sällan handlar det om spontana utbrott av ljud. Dessa förknippar man mera med sitt "andedop", när man första gången fick sitt tungotal, och deras senare tungotal är ofta bara försök att frambesvärja dessa ursprungliga stämningar av sann spontanitet som man en gång upplevde när man fick "anden".

Paulus verkar med tungotalet ha menat en sann och verklig kommunikation mellan de troende, då han underförstår att det är bara för de oinvigda som tungotalet behöver översättas. De troende talade alltså till varann med tungotal, medan pingstvännerna alltid talar till en väldigt abstrakt "Gud".

Men det finns äkta tungotal bland pingstvännerna, även om det är civilisationsliknande språk. T.ex. när de någon gång talar ett riktigt språk de inte förstår. "Xenoglossia" heter det visst inom parapsykologin. Jag har särskilt hört mycket äkta tungotal inom min moderförsamling "Smiths Vänner". Där var det vanligt att en människa mitt i gudstjänsten, efter en predikan, plötsligt kunde bryta ut i himmelskt vackert och **poetiskt** tungotal, som om det var frågan om ett språkligt vulkanutbrott, en språklig utlösning av språklig spontanitet. Det är något helt överlägset och annat än det jag har hört från pingstvänner och karismatiker, där det alltid har något av ritualitet och besvärjelse över sig, istället för att vara de hundskall-liknande utbrott av spontanitet och lekfullhet de var menade att vara från början. Det ligger något krampaktigt över pingstvännernas tungotal. Det är frågan om *försök*, inte utbrott. Jag har också försökt tala i tungor på det sättet. Tills jag tröttnade.

Men en gång talade jag som pingstvännerna så att det var äkta tungotal. Det var i fängelset i Serbien. Det blev väckelse där, och då kom det lite civiliserat tungotal ut ur mig. Plötsligt, som i misstag. Jag hade inte tänkt säga det faktiskt. Det bara kom. Det var orden "Spiritus padaia, spiritus padaia". Spiritus vet jag ju vad betyder (anden), men padaia! Ingen aning. Jag gissade att det kanske betydde att "anden har fallit", "anden har givits" eller något sånt. Gåva är "padarak" på ryska. Och "on padaiot" betyder "han gav". Men ändelsen "aia" i slutet är mer grekiska än ryska. Det är så det brukar gå i tungotalet. Alla möjliga språk blandas. Jag har fått skrattanfall av en finsk troendes älsklingsfras på tungor: "åårasyydelide". Hans moderförsamling är den norska sekten "Smiths Vänner", och jag har tolkat det som "Åh, mot syd det lider! (=det går söderut!, det går mot paradiset!)

Djurisk ecklesiologi

Anarkoprimitivistisk kyrklig ekohermeneutik

Skillnaden mellan modern och premodern hermeneutik

När jag jämför det sociala livet i de litterära sammanhangen (som jag varit involverad i en del) med de kyrkliga sammanhangen, slås jag av en stor hermeneutisk skillnad:

I kyrkliga kretsar återanvänder man samma texter (bibeln) hela tiden. Eller: där består nyskapandet i att återanvända samma text på nyskapande sätt.

Men i litterära kretsar skapar man mest nya texter. De nya texterna består inte av utläggningar av gamla texter, utan där handlar det snarare om att återanvända enskilda ord, så att de skapar helt nya sammanhang. Utläggning av gamla texter sysslar man dock i viss mån med i tidskrifter och i vetenskapliga sammanhang, men det är nästan alltid olika texter man utlägger, inte samma gamla text (det finns vissa eviga klassiker, men de har inte alls samma status som bibeln, och de är rätt så många).

Den här praktiska iakttagelsen är rätt intressant. För den avslöjar två olika sätt att bedriva hermeneutik.

Individcentrisk eller sociocentrisk hermeneutik?

Den kyrkliga modellen är inget unikt för kyrkan. Den är i själva verket en premodern modell som mänskligheten har använt i alla tider - ända tills moderniteten uppstod. Dess främsta syfte har varit att hålla ihop en stam/klan/församling/religion. Fungera

som språk, som sammanhållande identitet. I skriftlösa kulturer har texterna bestått av vissa muntliga myter och berättelser, som återberättas och nyskapas från generation till generation.

Vad är syftet med den moderna litterära modellen? Det är inte lika lätt att svara på. Det är som om den försökte riva sig loss från något, ständigt fly undan något. Fly undan traditionen. Hitta på något eget, unikt och originellt. Den moderna, självsyftande människan har uppstått. Nya texter uppstår i rasande fart, och täcker över de gamla. De gamla glöms i en rasande fart. Det uppstår ett jättelikt avfallsberg av glömda texter genom historien. Det hela liknar väldigt på modern "slit-och-släng-mentalitet". Bara ett fåtal författare läses över flera generationer. Ett avfallsberg av glömda författare och amatörpoeter som längtade efter bekräftelse av etablissemanget, men tvingades skriva för sig själv och för döden, oförstådda och tragiska existenser utan andlig familj.

I den kyrkliga modellen finns det få sådana "glömda" existenser genom historien, just därför att de kristnas identitet är så uppkopplad till den Stora Texten att deras liv finns i den, och deras liv överlever och finner sin bekräftelse och förståelse i den. Det är inte så viktigt med deras egen "originalitet", fast den är rolig och behövlig den med. Den Stora Texten har fått en unik tolkning genom deras *liv*, och den tolkningen bevaras tryggt i, och överlever i den Stora Texten, även om de inte skulle skriva några egna utläggningar därav. Deras liv är deras utläggning, och den fortplantar sig genom kärleken till andra människor, genom gemenskapen. Kärlek handlar inte först och främst om att vara originell. Gemenskapen är A och O i kristen hermeneutik. "Love rather than integrity", som biskop Krister Stendahl sa om Paulus.

I den moderna litterära modellen finns inte samma fokus på vardagspraktiken bland medmänniskor. Där är det viktigast att hitta på nya saker, att skriva ner sina tankar och bli läst av andra. Vad man sedan gör på sidan om är inte lika viktigt. Man lever trots allt ett ganska isolerat liv, utan så mycket ansvar för annat än sina litterära projekt. Alla sysslar mest med sina egna originella projekt, och läser och kritiserar andras originella projekt, men man delar sällan på samma projekt, förutom att man

kanske sitter i samma föreningar och redaktioner. Det litterära livet är för mångförgrenat och splittrat för att det skulle vara möjligt med större vardagsgemenskap. Familjelivet är ofta på sidan om det litterära livet. För att inte tala om det stora steget till att författarna med sina familjer skulle äga allt gemensamt och bo i litterära kommuniteter! Författarens sociala liv liknar mest på vetenskapsmannens.

Praktiken inom dessa två modeller tror jag härrör sig från hur de använder sig av texter. Det är deras hermeneutik som formar deras praktik. Inom postmodernistiska diskurser idag har man på allvar börjat ifrågasätta den moderna praktikens individualism och nyhetsjakt, och börjat uppvärdera det premoderna. Däri ligger en svidande institutionskritik, djupast sett en uppgörelse med hela civilisationsprocessen, som går mot allt större och större specialisering, segregering och slit-och-släng-mentalitet.

Textindustriell eller ekologisk hermeneutik?

Studerar man dessa två hermeneutiska modeller utifrån analogier hämtade från ekologin, gör man intressanta upptäckter:

Den kyrkliga hermeneutiken, som baserar sig på återanvändning av samma text, är väldigt primitiv. Men just som sådan uppvisar den stora likheter med naturens kretslopp. Likheten är här, att den kyrkliga hermeneutiken till skillnad från den moderna, hela tiden odlar människor i samma gamla jordplätt (bibeln), som den förfinar och kultiverar utan gräns, så den blir ett riktigt Eden till slut. Detta lyckas genom att man inte producerar textavfall, utan ger tillbaka till jordplätten den näring man har tagit från den. Det fungerar genom att den Stora Texten har en tendens att härbärgera och få en tyngd, en atmosfär av alla de kärleksfulla handlingar och alla de kärleksfulla tolkningar av texten som producerats genom historien. Den förvandlas till en jättelik katedral som ekar av kärleksminnen och historiskt djup. Skriftliga utläggninar av Den Stora texten är inte alls viktiga, de glöms till slut bort i bibliotek som intellektuellt avfall. Det praktiska livets kärleksutläggningar av texten överlever däremot, och fyller katedralen med sin egentliga historiska tyngd. Det är

den kärlek vi ger tillbaka till texten som förhindrar att den utarmas så som modern jordbruksmark - och dess motsvarighet i det moderna livets "avfallstexter":

Den moderna hermeneutiken uppvisar stora likheter med den systematiska skövling av jorden som pågår inom jordbruksindustrin. Medan den premoderna hermeneutiken begränsade sig till att odla upp en liten jordplätt (Bibeln), och lät den omgivande naturen (livsmysteriet) vara ifred i sin vildhet och skönhet, är den moderna hermeneutiken så besatt av det "Nya", av lockelsen i att föröka sina texter i all oändlighet, att den skövlar skog efter skog, på vars mark (text) den sedan odlar sina textplantor, enbart för sin omättliga textindustri. Jättelika bibliotek fylls av gammalt avfall från denna kunskapsindustri, böcker som nästan ingen läser, för alla är bara ute efter ny kunskap, nya böcker. Till slut finns det så lite vildmark (livsmysterier) kvar att man måste skydda den från att skövlas helt och hållet av textindustrin. Religionen träder in och hämmar författarens hybris, och får honom att odla upp gamla texter igen, får honom att vörda gammal tradition. Men han odlar inte dessa gamla traditioner så som de kyrkliga, vars hela fokus är på att odla dem genom att leva dem ute i livet, utan författaren odlar de gamla traditionerna genom att sitta på rumpan och producera utläggningar (biblioteksavfall). Hans tolkningar av den gamla texten tillför därför ingen näring till dess jord, utan utarmar den. Han ger nämligen inte tillbaka den processade näringen till texten genom att tjäna sin medmänniska i vardagslivet, utan hans avföring går till biblioteken i form av textavfall som nästan ingen läser förutom de som är i lika olycklig situation som han själv. Hans odling av jorden syftar inte till att bygga starka vardagsgemenskaper, utan till att exploatera jorden på kunskap och stämningar. Han samlar inga vänner omkring sig som han odlar texten med genom att *leva* den i vardagslivets gemensamma insats för en bättre värld, och därmed kommer texten att eka av hans egen ödemark och individcentrism, där gemenskapen med andra mest handlar om en virtuell, intellektuell gemenskap med andra i samma ensamma situation, inte mycket bättre än internets virtuella kommuniteter, avskärda från fysisk kärlek.

Textöknar eller textparadis?

De flesta gamla böcker genom historien är idag utarmade kunskapsöknar, ofruktbara genom glömska. De har inget sammanhang, inga kärleksgemenskaper som *lever* dem. Ett fåtal böcker har några få oaser (klassikerna), men de är mest uppodlade av textindustrin för exploatering av kunskap.

Med ett undantag: De stora religiösa urkunderna. De är de enda textjordar idag som överflödar av liv, riktiga paradis, dignande av frukter och bär, mer eller mindre hälsosamma.

Var de så fruktbara från början? Knappast. Jag tror inte Jesus var en så märklig människa för sin omgivning som vi tror. Men vi har uppodlat honom. Fått honom att bära frukt genom vår kärlek. Jag tror alla seriösa, existentiella texter har potential att bli sådana här fruktbärande textparadis, genom att de uppodlas genom historiens gång. Alla ord är från första början potentiellt lika fruktbärande. Sedan uppodlar vi dem genom vår kärlek, genom att de får mening i kärlekens vardagsgemenskap.

Slutord

"Kretslopp" är en metafor man sällan stöter på i teologi och kyrkligt liv. Först i modern ekoteologi har den för allvar blivit aktuell. Det är därför oerhört glädjande när man som ekoteolog finner material i den kristna traditionen att ta fasta på och utveckla. En sådan härlig upptäckt är förekomsten av en kretsloppsaktig återanvändningsstruktur inom kyrklig hermeneutik, som kan utmana och bekämpa den moderna hermeneutikens rätlinjighet. Detta får sedan genast inverkan på vår praktik. Vi får inte bara djupare vördnad för textjorden, så att vi fokuserar oss på en livslång odling av samma textjord i en kärleksgemenskap, utan vi får på köpet en djupare vördnad för den riktiga jorden, för miljön, så att vi fokuserar oss på en livslång uppodling av det ekosystem som vi förstört. Onekligen är det så, att när människorna lämnar sina individfokuserade karriärer inom institutionerna, och fokuserar på att bygga upp småskaliga gemenskaps-strukturer som kämpar för en bättre

värld, då händer det automatiskt något med den omgivande naturen.

Det som idag händer t.ex. inom permakulturrörelsen, är inte bara ett återställande av ekosystemen, utan en *förädling* av ekosystemen, så att de till slut blir ännu fruktbarare och får ännu större biodiversitet än i sitt vildmarkstillstånd. Genom att människan är Guds medskapare, är hon inte passivt underordnad naturen, utan hon kan hjälpa den att överträffa sina bästa dagar i både fruktbarhet och mångfald, så att den inte bara ger liv åt människan, utan även åt ännu fler insekt-, fågel- och djurarter än den hade i sitt vildmarkstillstånd på stenåldern. (*jag talar alltså om en mild, försiktig skogsträdgårdsodling, där ingen utrensning av tidigare växter förekommer, ungefär som vissa insekter också är med och transporterar frön från plats till plats*) Då genomgår naturen samma process som de stora religiösa urkunderna: i början var de knappast så märkvärdiga, men vi har uppodlat dem genom historien, och njuter nu frukterna av dem både i den sekulära och den kristna kulturen. Naturen blir då en spegelbild av vår religiösa urkund, något vi formar våra gemenskaper kring, något som vi odlar i gemenskap, och som odlar gemenskapen, i ett ömsesidigt, kretsloppsaktigt utbyte. Först då har den ekohermeneutik som finns inbakad i de religiösa urkunderna fått sin fullkomning, då har vi nått det nya Jerusalem, där barriären mellan bokstav och verklighet har fallit. Men då är vi redan inne i anarkoprimitivismens tidevarv, efter civilisationens fall.

Om Vilddjuret Paulus

Jag har tänkt tanken om mina vilddjursöversättningar av bibeln är helt åt skogen, att bibelns helgon kanske inte var några riktiga vildar, utan bara civilisationsbyggare i en annan kultur. Jag har tänkt tanken om jag skall lämna dom helt som förebilder, när texterna nu en gång är så konstiga som dom är. Vad får mig överhuvudtaget att tolka t.ex. Paulus enligt det djuriska evangeliet? Hur kan jag veta att han var på väg åt det hållet?

Man rör ju sig med tolkningsnycklar när man översätter. Det finns vissa indikationer på att Paulus var på väg tillbaka till djurriket. Vissa ställen som man kanske bör betrakta som tolkningsnycklar när man närmar sig allt han skrivit. Förstås måste man då först rensa bort det forskningen med skäl har funnit vara pseudepigrafer, som "Pastoralbreven" (Tim. och Tit.) Då blir det genast lättare att se anarkisten i Paulus.

Jag använder följande drag hos Paulus som tolkningsnycklar, när jag skall påvisa vilden i honom:

-Han var vilddjuret Jesu ende verklige lärjunge, den ende som förstod sin mästare (inte ens Johannes Döparen förstod honom!). Möjligtvis var han den ende på den tiden som Jesus uppenbarade sig för i en vision (de andra verkar ha sett honom i kött och blod efter att han överlevde korsfästelsen).

-Han var beväpnad selot, gerillaledare, innan han mötte Jesus-den redskapslöse, djuriske gerillaledaren.

-Han ansågs vara sinnessjuk (läs vad han säger om att vara en dåre för civilisationen, "världen")

-Han var en dålig talare, utan karisma

-Han var luffare och hemlös.

-När han någon sällan gång arbetade för brödfödan, var det det

minst civilisationsbyggande yrket av alla han höll på med: att laga tält till upprätthållandet av en nomadkultur.

-Han ansågs förakta lagar och regler. Det var orsaken till att han förföljdes av de lagtrogna judarna. Han hävdade allas rätt att följa sitt eget samvete, därav hans tillåtelse av hedendom inom de kristtrogna, lagtrogna judarnas församlingar (man behövde enligt honom inte följa judarnas regler om man blev kristen. Man kunde behålla sina egna hedniska regler)

-Han var portad från Jerusalem. Kom han dit, visste han att straffet väntade. Varken Petrus eller Jakob var portade, av den anledning att dessa båda hade respekt för lagar och regler. Detta visar en avgrundsdjup klyfta mellan Petrus/Jakob (sektbyggarna) och Paulus (anarkisten).

-Strax efter sitt möte med Jesus drog Paulus för att vistas tre år i vad han kallar "Arabien", och som troligen syftar på någon av de stora vildmarkerna i mellanöstern, utanför Palestina och de övriga kustområdena. Vad han gjorde här, säger han inte, men troligen stiftade han bekantskap med de av Johannes Döparens lärjungar och de kristna Qumran-essérna som levde i öknen. Detta var hans "40 dagar" i öknen, hans invigning till vilde. Detta var för honom viktigare än att stifta bekantskap med församlingen i Jerusalem och Jakob och Petrus, de som räknades för stora på den tiden.

-Varken Jesus eller någon av de andra i Nya Testamentet blev förföljd så mycket som Paulus. Ingen satt fängslad så mycket som han.

-I en hellenistisk stad hyllade man Paulus som en grekisk gud. Som bekant har de grekiska gudarna väldigt djuriska drag. De är naturväsen, helt enkelt.

Djurisk etik

Skogsöversättning av de tio budorden

Min tolkning av de tio budorden: ett försök att känna in vad den extremt anarkistiske vildmarksprofeten Moses egentligen kan ha menat med sina budord:

1. Du skall inte ha andra gudar vid sidan av mig.

tolkning: Du skall inte ha andra gudar än Naturens Ande, den ande som lever och rör sig i djuren och den vilda naturen. Denna ande skall vara din enda ledare och förebild.

2. Du skall inte missbruka Herrens, din Guds, namn, ty Herren kommer inte att lämna den ostraffad som missbrukar hans namn.

tolkning: Du skall inte förstöra och skövla den vilda naturens väsen (namn betyder väsen, innehåll, i judiskt tänkande). Ty då förstör du dig själv.

3. Tänk på att hålla sabbatsdagen helig.

tolkning: Kom ihåg den Stora Sabbatsdagen som ligger framför oss. Dagen då alla slavar och fångar befrias. Glöm den aldrig.

4. Visa aktning för din far och din mor, så att du får leva länge i det land som Herren, din Gud, ger dig.

tolkning: Kom ihåg dina förfäder, både människor och djur. Glöm dem aldrig. Då kommer du att adopteras av dem till slut. Adopteras av vildmarkens förlovade land.

5. Du skall inte dräpa.

tolkning: Du skall inte förinta någonting så att det inte finns mer. Varken vildmark, djurs vildhet eller människors vildhet. Du skall ingå i det kretslopp där allting ständigt förnyas genom ömsesidigt kärleksfullt utbyte av liv och död (som t.ex. när djur äter varann).

6. Du skall inte begå äktenskapsbrott.

tolkning: var gästfri med din sexualitet. Förkasta aldrig någon varelse som behöver dig. Du är gift med hela skapelsen.

7. Du skall inte stjäla.

tolkning: betrakta ingenting som enbart ditt eget.

8. Du skall inte vittna falskt mot din nästa.

tolkning: Du skall inte vittna om din medmänniska med en falsk, kärlekslös ande. Anklaga aldrig din medmänniska inför någon polis eller domare. Försvara alla varelser inför straffande instanser. Befria alla från straff, tvång, tortyr, slaveri och fångenskap, hur vidriga deras brott än är.

9. Du skall inte ha begär till din nästas hus.

tolkning: Begär inte egendom. Du skall inte äga något.

10. Du skall inte ha begär till din nästas hustru eller hans tjänare eller hans tjänarinna, hans oxe eller hans åsna eller något annat som tillhör din nästa.

tolkning: Betrakta inte någon kvinna eller något djur eller någon varelse eller något ting som din egendom. Allt tillhör alla.

Skogsöversättning av Bergspredikan

Matteusevangeliet kap.5:

1 När han nu såg folkmassorna, väjde han för dem, och reste bort från dem upp i fjällen. Hans lärjungar följde honom, och bad honom undervisa dem.

2 Då öppnade han sin mun och undervisade lärjungarna och sade:

3 »Saliga äro de som anses sinnessjuka (och lite psykiskt "efterblivna"), ty för dem skola paradiset öppna sig.

4 Saliga äro de deprimerade, de skola se ljuset.

5 Saliga äro de som nu inte vågar visa sin inre härlighet, de skola härska över jorden.

6 Saliga äro de som drömmer och längtar efter det som är rätt, de skola få sina drömmar uppfyllda.

7 Saliga äro de som lider med det förslavade livet, de skola bli befriade.

8 Saliga äro de oskuldsfulla, ty de skola se Naturen.

9 Saliga äro de som inte använder vapen och förslavningsredskap, ty de skola kallas Naturens barn.

10 Saliga äro de som blir förföljda *för att de gör rätt*, för dem skola paradiset öppna sig.

11 Ja, saliga ären I, när människorna för min skull hånar och förföljer eder och sanningslöst kallar er sinnessjuka och alla

slags förnedrande utsagor.

12 Glädjens och fröjden eder, ty hela paradiset bekräftar er. Så förföljde man ju ock profeterna, som voro före eder.

13 I ären jordens salt; men om saltet mister sin sälta, varmed skall man då giva det sälta igen? Till intet annat duger det än till att kastas ut och trampas ned av människorna.

14 I ären världens ljus. Icke kan en stad döljas, som ligger uppe på ett berg?

15 Ej heller tänder man ett ljus och sätter det under skäppan, utan man sätter det på ljusstaken, så att det lyser för alla dem som äro i huset.

16 På samma sätt må ock edert ljus lysa inför människorna, så att de se edra goda livsstil och komma till era föräldrar, djuren och träden som är i paradiset.

17 I skolen icke mena att jag har kommit för att upphäva lagen eller profeterna. Jag har icke kommit för att upphäva, utan för att fullborda.

18 Ty sannerligen säger jag eder: Guds eviga himmel och jord själv förgår hellre än en enda bokstav, en enda prick av den himmelska lagen förgås, innan det allt har gått i uppfyllelse.

19 Därför, den som bara upphäver ett av de minsta bland dessa bud och lär människorna så, han skall räknas för en krympling i paradiset; men den som håller dem alla och lär människorna så, han skall räknas för skön i paradiset.

20 Ty jag säger eder, att om er livsstil inte bryter mot teologernas och de väckelsekristnas livsstil, skola I icke se paradiset.

21 I haven hört att det är sagt till de gamle: 'Du skall icke dräpa; och den som dräper, han är hemfallen åt Domstolens dom.'

22 Men jag säger eder: Var och en som irriterar sig på sin broder,

han är hemfallen åt Domstolens dom; men den som säger till sin broder: 'Du duger inte', han är hemfallen åt Stora rådets dom; och den som säger: 'Du är sinnessjuk', han är hemfallen åt den brinnande sophögen.

23 Därför, om du kommer med din kollekt till kyrkan, och där drager dig till minnes att din broder har något emot dig,

24 så stoppa tillbaks din kollektslant i fickan innan du ens går in i kyrkan, och gå först bort och försona dig med din broder, och kom sedan och bär fram din kollekt.

25 Var villig till snar försoning med din motpart, medan du ännu är med honom på vägen till kyrkan, så att din motpart icke drager dig inför domaren, och domaren överlämnar dig åt kronofogden, och du bliver kastad i fängelse för obetalda räkningar.

26 Sannerligen säger jag dig: Du skall icke slippa ut därifrån, förrän du har betalt den yttersta öret.

27 I haven hört att det är sagt: 'Du skall icke vara otrogen.'

28 Men jag säger eder: Var och en som begär att få äga en kvinna, han har redan varit otrogen med henne i sitt hjärta.

29 Om nu ditt högra öga försöker locka dig att begära egendom, så riv ut det och kasta det ifrån dig; ty det är bättre för dig att en av dina lemmar fördärvas, än att hela din kropp fördärvas av civilisationen.

30 Och om din högra hand försöker locka dig att begära egendom, så hugg av den och kasta den ifrån dig; ty det är bättre för dig att en av dina lemmar fördärvas, än att hela din kropp fördärvas av civilisationen.

31 Det är ock sagt: 'Den som vill skilja sig från sin hustru skall driva sin sak genom en rättsprocess.'

32 Men jag säger eder: Var och en som skiljer sig från sin hustru för någon annan saks skull än för att hon själv lämnar en för att

gå till en annan man, han bliver orsak till att hon känner sig tvingad att gå till andra män. Och den man som tar en frånskild kvinna till sin egendom, han är själv otrogen (genom att överhuvudtaget göra anspråk på att äga en kvinna).

33 Ytterligare haven I hört att det är sagt till de gamle: 'Du skall icke avge löften om du inte menar det du säger' och 'Du skall hålla ditt löfte inför Herren.'

34 Men jag säger eder att I alls icke skolen avge löften, varken till paradiset (Naturen), ty den är 'Guds tron',

35 ej heller till civilisationen, ty den är 'hans fotapall', ej heller till huvudstaden, ty den är underlagd Konungen;

36 ej heller må du avge löften till dig själv, ty du kan icke göra ett enda hår vare sig vitt eller svart (du styr inte över ditt liv);

37 utan sådant skall edert tal vara, att ja är ja, och nej är nej (lev i nuet, spontant!). Vad därutöver är, det är av ondo.

38 I haven hört att det är sagt: 'Man får försvara sig om någon anfaller''

39 Men jag säger eder att I icke skolen stå emot en oförrätt; utan om någon slår dig på den högra kinden, så vänd ock den andra till åt honom;

40 och om någon vill föra en rättsprocess mot dig för att beröva dig din rock, så låt honom få tröjan med;

41 och om någon tvingar dig att till hans tjänst gå med en mil, så gå två med honom.

42 Giv åt den som beder dig, och vänd dig icke bort ifrån den som vill låna av dig.

43 I haven hört att det är sagt: 'Du skall älska din nästa och hata din ovän.'

44 Men jag säger eder: Älsken edra ovänner, och bedjen för dem som förfölja eder,

45 och varen så eder paradisiske föräldrars barn; de låter ju sin sol gå upp över både onda och goda och låter det regna över både rättfärdiga och orättfärdiga.

46 Ty om I älsken dem som älska eder, vad bekräftelse kunnen I få därför? Göra icke tunnelbaneväktarna detsamma?

47 Och om I visen vänlighet mot edra bröder allenast, vad synnerligt gören I därmed? Göra icke de civiliserade detsamma?

48 Varen alltså I fullkomliga, såsom edra paradisiska föräldrar är fullkomliga.»

Kapitel 6

Fortsättning av Jesu bergspredikan.

1 »Tagen eder till vara för att göra det som är rätt för att människorna skall bekräfta det; annars får ni ingen bekräftelse av edra paradisiska föräldrar.

2 Därför, när ni hjälper de fattiga, så säg det inte högt, såsom hycklarna göra i kyrkorna och på gatorna (frälsningsarmén), för att de skola bliva uppskattade av människorna. Sannerligen säger jag eder: De hava fått ut sin bekräftelse.

3 Nej, när du hjälper de fattiga, låt då din vänstra hand icke få veta vad den högra gör (gör det spontant, utan beräkning, utan att "tänka")

4 så att din hjälp inte ses så där av vem som helst. Då skall dina Föräldrar, som också lever i och ser det som sker bakom fasaderna, ge dig den bekräftelse du behöver.

5 Och när I bedjen, skolen I icke vara såsom hycklarna, vilka gärna stå i kyrkorna och på torgmöten och bedja, för att bliva

sedda av människorna. Sannerligen säger jag eder: De hava fått ut sin bekräftelse.

6 Nej, när du vill bedja, gå då in i ditt hjärta, och stäng igen din dörr, och bed till dina Föräldrar i det fördolda, utan ord. Då skall dina föräldrar, som ser i det fördolda, bekräfta dig.

7 Men i edra böner skolen I icke hopa tomma ord såsom kyrkfolket, vilka mena att de skola bliva bönhörda för själva ordens skull.

8 Så varen då icke lika dem(använd inte ord); edra paradisiska Föräldrar vet ju vad I behöven, förrän I bedjen honom.

9 Om ni nu skulle använda er av ord, kan ni t.ex. be såhär:

'Våra föräldrar djuren och träden, som är i paradiset! Må ingen någonsin namnge er!";

10 ta snart över herraväldet över civilisationen, såsom ni nu har herraväldet över naturen;

11 låt oss inte svälta;

12 och förlåt oss allt vi har gjort mot er, såsom ock vi förlåta de som har gjort något ont mot oss.

13 bevara oss från civilisationens lockelser, göm oss undan den.

14 Ty om I förlåten människorna deras försyndelser, så skall ock edra paradisiska Föräldrar förlåta eder;

15 men om I icke förlåten människorna, så skall ej heller edra Föräldrar förlåta edra försyndelser.

16 Och när I svälter för era fattiga bröders skull, skolen I icke visa en bedrövad uppsyn såsom hycklarna gör när de gör detsamma, vilka vanställa sina ansikten för att bliva sedda av människorna med sin svält. Sannerligen säger jag eder: De hava fått sin bekräftelse.

17 Nej, när du svälter, tvätta dig och kamma ditt hår

18 för att du icke må bliva sedd av människorna med din svält, utan allenast av dina paradisiska Föräldrar, som är i det fördolda. Då skall dina Föräldrar, som ser i det fördolda, bekräfta dig.

19 Samlen eder icke egendom i civilisationen, som loppor och lus kan förstöra, och där tjuvar bryta sig in och stjäla,

20 utan samlen eder egendom i Naturen, där varken loppor eller lus kan förstöra något, och där inga tjuvar bryta sig in och stjäla.

21 Ty där din egendom är, där kommer ock ditt hjärta (din uppmärksamhet) att vara.

22 Ögat är kroppens lykta. Om nu ditt öga är friskt, så får hela din kropp ljus.

23 Men om ditt öga är fördärvat, då bliver hela din kropp höljd i mörker. Är det nu så, att ljuset, som du har i dig, är mörker, huru djupt bliver då icke mörkret!

24 Ingen kan tjäna två herrar; ty antingen kommer han då att hata den ene och älska den andre, eller kommer han att hålla sig till den förre och förakta den senare. I kunnen icke tjäna både Gud och en egendom.

25 Därför säger jag eder: Gören eder icke bekymmer för edert liv, vad I skolen äta eller dricka, ej heller för eder kropp, vad I skolen kläda eder med. Är icke livet mer än maten, och kroppen mer än kläderna?

26 Sen på fåglarna under himmelen: de så icke, ej heller skörda de, ej heller samla de in i lador; och likväl föder edra paradisiska föräldrar dem. Och ni som tror ni är värda mycket mer än de!

27 Vilken av eder kan, med allt sitt bekymmer, lägga en enda decimeter till sin kroppslängd?

28 Och varför bekymren I eder för kläder? Beskåden liljorna på

marken, huru de växa: de arbeta icke, ej heller spinna de;

29 och likväl säger jag eder att icke ens Salomo i all sin härlighet var så klädd som en av dem.

30 Kläder nu Gud så gräset på marken, vilket i dag står och i morgon kastas i ugnen, skulle han då icke mycket mer kläda eder, I klentrogne?

31 Så gören eder nu icke bekymmer, och sägen icke: 'Vad skola vi äta?' eller: 'Vad skola vi dricka?' eller: 'Vad skola vi kläda oss med?'

32 Efter allt detta söka ju materialisterna, och edra paradisiska Föräldrar vet att I behöven allt detta.

33 Nej, söken först Naturens rike och dess livsstil, så skall också allt detta andra tillfalla eder.

34 Gören eder alltså icke bekymmer för morgondagen, ty morgondagen skall själv bära sitt bekymmer. Var dag har nog av sin egen plåga.

Kapitel 7

Slutet av Jesu bergspredikan.

1 »Straffa icke, på det att I icke mån bliva straffade själva;

2 ty med den straff varmed I straffar skolen I bliva straffade själva, och med det mått som I mäten med skall ock mätas åt eder själva.

3 Huru kommer det till, att du ser grandet i din broders öga, men icke bliver varse käppen som genomborrar ditt eget öga?

4 Eller huru kan du säga till din broder: 'Låt mig taga ut grandet ur ditt öga', du som har en käpp i ditt eget öga?

5 Du hycklare, tag först ut käppen ur ditt eget öga; därefter må du se till, att du kan taga ut grandet ur din broders öga.

6 Given icke åt hundarna vad heligt är, och kasten icke edra pärlor för svinen, på det att dessa icke må trampa dem under fötterna och sedan vända sig om och sarga eder.

7 Bedjen, och eder skall varda givet; söken, och I skolen finna; klappen, och för eder skall varda upplåtet.

8 Ty var och en som beder, han får; och den som söker, han finner; och för den som klappar skall varda upplåtet.

9 Eller vilken är den man bland eder, som räcker sin son en sten, när han beder honom om bröd,

10 eller som räcker honom en orm, när han beder om fisk?

11 Om nu I, som ären onda, förstån att giva edra barn goda gåvor, huru mycket mer skall icke då edra Föräldrar, som är i paradiset, giva vad gott är åt dem som bedja dem!

12 Därför, allt vad I viljen att människorna skola göra eder, det skolen I ock göra dem; ty detta är lagen och profeterna.

13 Gån in genom den trånga porten. Ty vid och bred är den väg som leder till fördärvet, och många äro de som gå fram på den;

14 och den port är trång och den väg är smal, som leder till livet, och få äro de som finna den.

15 Tagen eder till vara för falska profeter, som komma till eder i fårakläder, men invärtes äro glupande ulvar.

16 Av deras frukt skolen I känna dem. Icke hämtar man väl vindruvor från törnen, eller fikon från tistlar?

17 Så bär vart och ett gott träd god frukt, men ett dåligt träd bär ond frukt.
18 Ett gott träd kan icke bära ond frukt, ej heller kan ett dåligt

träd bära god frukt.

19 Vart träd som icke bär god frukt bliver avhugget och kastat i elden.

20 Alltså skolen I känna dem av deras frukt. --

21 Icke kommer var och en in i himmelriket, som säger till mig: 'Herre, Herre', utan den som gör mina paradisiska föräldrars vilja.

22 Många skola på 'den dagen' säga till mig: 'Mästare, hava vi icke profeterat i ditt namn och genom ditt namn drivit ut onda andar och genom ditt namn gjort många kraftgärningar?'

23 Men då skall jag betyga för dem: 'Jag har aldrig känt eder; gån bort ifrån mig, ni vars livsstil är civiliserad.'

24 Därför, var och en som hör dessa mina ord och gör efter dem, han må liknas vid en förståndig man som byggde sitt hus på hälleberget.

25 Och slagregn föll, och vattenströmmarna kommo, och vindarna blåste och kastade sig mot det huset; och likväl föll det icke omkull, eftersom det var grundat på hälleberget.

26 Men var och en som hör dessa mina ord och icke gör efter dem, han må liknas vid en oförståndig man som byggde sitt hus på sanden.

27 Och slagregn föll, och vattenströmmarna kommo, och vindarna blåste och slogo mot det huset; och det föll omkull, och dess fall var stort.»

28 När Jesus hade slutat detta tal, häpnade folket över hans förkunnelse;

29 ty han förkunnade sin lära för dem med makt och inre auktoritet, och icke såsom deras teologer och predikanter.

Mot avlaten i civilisationskyrkan

Nio lutherskt-djuriska teser:

1. När vår Herre och mästare Vilddjuret Jesus sade ”Omvänd er, osv”, ville han att den troendes **hela liv** skulle omvändas.

2. Detta ord kan inte tolkas som om det syftade på det som de sk. "kristna" kallar för "omvändelse" eller "frälsning" inom kyrkans institutionella ramar.

3. Det syftar inte heller bara på en inre omvändelse, för en sådan är inget värd om den inte tar sig yttre uttryck i olika former av civilisationens avskaffande.

4. Straffet över synden är inget annat än vår **ångest över vårt civiliserade jag**. Sedan, när ångesten har gjort sin gärning, träder vi ut ur civilisationen och in i paradiset.

5. Den enda sanna omvändelsen är ångesten över “civilisationsavlaten”, **handlandet med - och köpandet av liv.**

92. Så bort med alla de profeter som säger till de kristna: ”Frid, frid”, fastän där inte är någon frid.

93. Må det gå alla de profeter väl som säger till de kristna: ”Ve er, ve er”, även om där inte är någon nöd.

94. De kristna ska uppmanas att sträva efter att följa Kristus, deras huvud, genom straff, död och psykiskt helvete på dårhusen,

95. och inte låta sig invaggas i falsk andlig säkerhet utan snarare lita på att få träda in i paradiset genom många plågor.

(tolkning av Luthers fyra första och fyra sista teser i de nittiofem teserna mot påvekyrkans avlat)

Djurisk eskatologi

Försök till en pacifistisk eskatologi

Den vanliga föreställningen om Jesu återkomst i kristna kretsar är att hans andra ankomst blir olik första ankomsten i sättet att handskas med makten. Den första gången kom han som hjälplös och maktlös, och försvarade sig inte mot det onda. Den andra gången skall han komma i "makt och härlighet", som skrivet står, vilket man tolkar som att han denna gång inte skall uppträda maktlös, utan använda sig av sin gudomliga makt till att sätta stopp för det onda. Man säger inte direkt att han skall använda våld, men att de egentligen menar detta, sniffar man på långt håll. Han skall tillintetgöra Antikrist o. co, på ett ganska dramatiskt sätt, och sätta sig i Jerusalem som (politisk) härskare på sin fader Davids tron.

M.a.o. vid sin första ankomst var Jesus pacifisten och den ödmjuke tjänaren, vid sin andra ankomst skall han vara hämnaren, mördaren och tyrannen, som skall utrota alla som inte böjer sig för honom.

Jag är rädd att kristna med denna eskatologi kommer att vara rätt så öppna för Antikrist, om det kommer en sådan typ. För jag tror att den stora och viktiga skillnaden mellan Kristus och Antikrist just är deras förhållande till makt. Makten är det stora, stora huvudproblemet, och det är därför jag tycker så mycket om Sagan om Ringen. Den filmen ger oss verkligen det rätta fokuset. Maktens ring måste tillintetgöras, makten kan inte användas till något gott, det gör ringbäraren bara till ännu en tyrann.

Skall Gud stoppa ondskan i vår värld med våld och maktmedel, blir han bara en till tyrann i raden av historiens tyranner, oavsett hur gott hans syf-te är.

Jag skulle vilja lyfta fram ett pacifistiskt alternativ till de traditionella och högst dramatiska och våldsamma

föreställningarna om Jesu återkomst. Hur detta alternativ skall se ut, har jag försökt använda all min poetiska skaparkraft till att fantisera fram. Jag har grubblat och fantiserat nåt hemskt. Det är ju så att många troende har en fantasibild av Jesu återkomst, baserad på en väldigt bokstavlig tolkning av bl.a. uppenbarelsebokens dramer. Vi saknar motbilder, motfantasier till dessa ofta tyranniska fantasier som uppstår vid denna bokstavliga tolkning. Motfantasier, som baserar sig på en sund symbolisk tolkning, så som det var menat från början. Men jag brukar inte stöta på sådana konkreta fantasier. Min fantasi står på denna punkt nästan tom, ja, kanske Sagan om Ringens hobbitar är det enda exemplet jag kan hitta på en sådan eskatologisk motfantasi till tyrannifantasin.

Den tyranniska eskatologin tycks innebära att Gud på nåt sätt byter natur i Jesu andra ankomst. Då kan vi inte längre lita på att Jesu första ankomst var en fullkomlig gudsuppenbarelse. Men korset var inte något tillfälligt i Guds historia. Från evighet har det stått ett kors upprätt i Guds hjärta. Han inte bara genomlevde en död och uppståndelse genom Jesus, Han ÄR död och uppståndelse. Det är hans natur.

Därför tror jag att vi kan känna igen Jesu andra ankomst på att han också då skall vara den korsfäste och uppståndne. Han skall komma till oss för att ännu en gång lida med oss och sedan uppstå med oss. Den stora skillnaden mellan den första och den andra ankomsten tror jag är följande:

Vid sin första ankomst dog och uppstod Jesus ensam. Vid sin andra ankomst kommer Jesus inte till ensamheten, utan till sin egen Kropp, församlingen. Nu skall han lida och dö tillsammans med alla de kristna som har lidit och dött för hans skull, och därför skall han också uppstå, inte ensam, utan tillsammans med alla dessa.

Nu innebär inte detta att jag tror Jesus nödvändigtvis måste korsfästas en gång till här på jorden, det är inte uteslutet, men jag siktar inte på det. Poängen är det lidande som krävs för att besegra det onda utan att använda våld. Det kanske för honom till döden igen, men det behöver inte göra det. Dör han, tror jag

han reinkarneras igen, och fortsätter att lida med oss, inte som någon osårbar superman (vilket jag inte ens tror att Jesus var vid hans första uppståndelse, minns ni "rör inte vid mig, ty jag har ännu inte gått upp till min Fader"), utan med den sårbarhet som vägran att använda maktmedel och våld naturligt medför.

Varför gjorde då inte Jesus detta vid sin första uppståndelse? Varför stack han till himmelen, varför flydde han bort, istället för att förbli hos sina lärjungar i förnedringen och lida med dem, därmed påskyndande rikets upprättande?

Jag tror det beror just på maktens problem. Jesus hade ingen Kropp, ingen församling att lida med efter sin uppståndelse. Han kom till ensamheten igen. Lärjungarna var en skara räddharar, som skulle komma att klamra sig fast vid Jesus som vid en diktator. De skulle bara vilja ha hans uppståndelsekrafter, inte hans dödskrafter. Skulle Jesus då igen gå ner i lidandet och förnedringen, skulle inte lärjungarna våga följa med, de skulle svika honom igen, ty de var inte födda på nytt. Hur skulle Jesus rädda sig ur situationen? Hur skulle han skapa sanna medlidare, som skulle våga att lida med honom? Jag tror han såg som enda utväg att försvinna från lärjungarna. Det var enda sättet för dem att få Jesu liv in i sitt eget bröst, så de skulle sluta infantilt klamra sig fast vid Jesu yttre gestalt och det beskydd denna gestalt skulle kunna ge dem. Därmed tog Jesus en våldsam risk, för det fanns inga garantier för att lärjungarna verkligen skulle få detta liv inom sig. Det enda Jesus hoppades på nu, var att Fadern själv skulle gripa in och utgjuta Anden över dem. Men för att Fadern skulle kunna ingripa på detta sätt, var han själv tvungen att försvinna från scenen, precis som fågelmamman måste släppa taget om sin unge om den någonsin skall lära sig flyga.

Nu har Jesus väntat i 2000 år på att fostra fram en församling som inte bara kan uppstå med honom, utan också lida med honom. Så snart mogenheten har inträtt, kommer han igen, varken förr eller senare. Och vad är denna mogenhet? Är det inte att ha Jesu liv i sitt eget bröst, så man inte behöver klamra sig fast vid Jesu yttre gestalt? Har inte församlingen denna mogenhet, kommer de att ta emot Jesus som en diktator vid hans andra återkomst, precis som de kristna alltid har gjort med sina

andliga ledare, vare sig dessa ledare vill eller ej. Har de denna mogenhet, kommer de att förstå att inte leta efter en diktatorgestalt att projicera sina messiasfantasier på, utan snarare spana efter en som inte egentligen går att upptäcka i mängden, eftersom han kommer i förnedring och ringhet, i anonymitet, gömmande sin härlighet precis som första gången han kom,

Jag gissar att en del av denna församlingens mogenhet kanske kan vara en osäkerhet om Jesu andra ankomst redan har skett eller om den skall ske i framtiden, eftersom man inser att hans ankomst skall föregå så tyst och sakta, att ingen riktigt kan säga precis när den sker. Och det kommer kanske också att finnas en osäkerhet om Jesus ens på ett mycket bra tag kommer att avslöja sin identitet, bara för att han för all framtid vill slippa risken att få en massa räddhågsna lärjungar klamrande till sig, som vill ha honom till diktator. Detta är den stora demokratiseringen. Jesus väntar ständigt in de andra, visar sig inte överglänsande de andra, så att vi inte får tillfälle att dyrka hans person istället för den evige Fadern. Han skapar aldrig relationen Herre-tjänare med sin församling, utan hans sätt att vara Herre över församlingen är att kasta ifrån sig herradömet, så han blir en broder bland bröder, så att han inte påtvingar oss något, utan alltid väntar på oss, tills vi är mogna för nästa steg.

Däremot tror jag att det blir lättare att få reda på om de heligas uppståndelse överlag redan har skett, för jag gissar att vi kan sluta oss till detta genom att upptäcka en massa människor som lever utanför civilisationssystemet, utan identitetsbevis. Människor som helt enkelt inte går att inlemma i systemet. Människor som trots att de är utanför, är de intensivaste medlidarna och medkämparna med människorna innanför systemet. Och jag tror att de också, precis som Kristus, håller sig anonyma, gömmande sin härlighet.

Föreställningen att Jesus kanske redan har kommit tillbaka hör till mina vildaste tankelekar. Jag förhåller mig öppet till detta. Har han redan kommit, föreställer jag mig att han först har ett begränsat gäng reinkarnerade och uppståndna heliga med sig som ska speja in läget. Och jag föreställer mig gärna att de spelar normala samhällsmedborgare, för att få dela

genomsnittsmänniskans lidanden. Möjligen är de instängda i fängelser eller sinnesjukhus p.gr.a. oförklarligt beteende eller brist på identitetsbevis. Jag föreställer mig gärna att de går dit där lidandet är som värst.

Och eftersom tiden går, tror jag de återuppståndna heliga blir allt fler på jorden. Sakta får jorden tillbaka det stora förråd av helighet som gått miste i och med de heligas död. De uppståndna heliga verkar i all hemlighet och anonymitet, och börjar genomsyra jordens befolkning. Deras påverkan är oerhörd på omgivningen. De förvandlar människorna genom att vara förebilder, lockrop mot Kristus. Och snart är jorden så genomtyngd av helighet, att utvecklingen, som hittills pekat käppraktmot helvete, utan hopp om kursändring, plötsligt når en kritisk massa av godhet, så att utvecklingen av godhet börjar accelerera i en okontrollerad hastighet. Och sedan, när kafastroferna över jorden blir allt fler, sker det märkliga: de heliga bland de som dör, uppstår från de döda, och fortsätter lida med de andra. Godheten försvinner inte i döden, som förr, den förblir på jorden. De icke-heliga som dör, försvinner däremot, för att vänta på sin tid att uppstå, den tid då omgivningen blivit gynnsam och förlåtande för dem, så att de också har möjlighet att ta emot kristuslikheten.

Till slut har de uppståndna heliga blivit majoriteten av jordens befolkning. Nu börjar nedmonterandet av hela världsordningen, av hela teknokratin. På demokratiska grunder. Nu tackar de heliga för den historiska demokratin, som underlättar deras arbete, så de slipper använda sig av våld.

Till slut är det bara uppståndna heliga kvar på jorden. En massa kafastrofer har gått över världen, och sopat med sig den sista av de ej uppståndna.

När den sista icke-uppståndna har dött, börjar de icke-heligas uppståndelse. En och en får de komma upp och möta en öm och förlåtande omgivning, en ny värld, en ny himmel och en ny jord. En social omgivning som ger deras inre sår en chans att läka. Detta är domens dag. När den icke-heliga får möta förlåtelsen, ljuset. Nu är allt på plats för att läkandet skall kunna ske.

Förlåtelsen är domen. Och eftersom jag är utpräglad strukturalist och socialkonstruktivist, med en övertro på omgivningens roll i skapandet av människans psyke, både i ondska och godhet, tror jag inte att det kommer att vara möjligt för något sår att inte läka i den atmosfär de icke-heliga nu vandrar in i vid sin uppståndelse. Nu följer läkandet naturens obönhörliga lagar. Vårt psyke och dess läkande liknar mer vår kropp och dess läkande än vi tror. När de rätta omständigheterna för kroppens läkande finns där, går inte läkandet att motstå. Så ock med psyket.

Därför är jag universalist, anhängare av apokatastasis.

Jag tror att de icke-heligas uppståndelse kommer att vara en ohyggligt lång process, en en-och-en-process, till skillnad från de heligas uppståndelse, som jag tror kommer att gå rätt fort, dock i små etapper, så att ungefär så många kommer fram som det dör bort i kafastroferna, och i samma takt, så att ingen riktigt märker det på befolkningsökningen.

Varför en-och-en? Jo, annars blir det ingen domedag. Annars kan de icke-heliga klumpa ihop sig med varann, gömma sig bakom varann, och slippa möta och ta ställning till förlåtelsen. Domedagen är att ingen kan gömma sig för ljuset.

Nu kommer cancercellerna tillbaka till den helade kroppen. Sakta inkorporerar kroppen cellerna, en och en, för att blåsa liv i dem. Klumpar cellerna ihop sig har vi genast en större cancerväxt. Nej, en och en får de omslutas av livgivande celler. Kanske de måste vänta länge i den nya omgivningen innan de börjar förvandlas. Det får ta så lång tid det måste ta. Under denna tid, avskiljd från de andra cancercellerna, öga till öga med sanningen, tror jag vissa riktigt svåra cancersjälar måste genomgå mycket lidande. Och desto mer de stretar emot ljuset, desto mer lidande upplever de. Om det finns ett helvete, så måste det vara detta. Men det är lidanden som sakta renar cancersjälen. Här i ensamheten framför ljuset, får de genomgå alla världars grundligaste psykoterapi, då ljuset tvingar dem att se på och begrunda hela sitt tidigare liv. En sådan begrundan kan inte vara annat än renande.

En och en förvandlas cancercellerna och inkorporeras med resten av kroppen. En cancersjäl som blivit helad, har en särskild mission; hon har en speciell förmåga att hela andra liknande cancerceller, som de som aldrig varit cancerceller inte har. Därför; för varje ny cancercell som helas, växer kroppens förmåga att hela nya cancerceller. Därför börjar de icke-heligas uppståndelse med de minst icke-heliga, de som lättast låter sig förvandla. De värsta kommer sist. Men då har också kroppen fått en sådan ofattbar helandekraft, att även de sista låter sig övervinnas.

Och när Satan kommer som siste man, då har han sin närmaste underordnade i sin f.d. krigshär som närmaste vän, förlåtare och helare. När Satans siste bundsförvant, hans närmaste vän har övergått till fiendelägret, ja, då kan inte ens stackars Satan motstå fiendekraften. Det blir helt enkelt för ensamt att sitta och vara sur på omgivningen när vice-satan själv har lämnat honom och övergått till denna underliga omgivning.

När Satan konverterar (fast om jag ska vara ärlig, så är jag inte säker på om Satan finns), då har de heliga redan hunnit bygga planeten Tellus till något av ett paradis. Genom att plantera skog, naturligtvis. Det finns knappt några åkrar kvar. Och inte några städer heller. De har monterats ner, bit för bit. Det har varit en hel del arbete. Men det finns en hel del djur nu. Och de är ganska tama.

Den nya jorden har inget med osårbarhet och obegränsning att göra. Osårbarhet finns bara hos robotar, den finns inte ens hos Gud, Israels lidande Gud.

Skillnaden mellan den gamla och den nya jorden är däremot att uppståndelsekraften var närmast frånvarande på den gamla, som behärskades av dödskrafterna. Den nya jorden har en balans mellan båda dessa krafter. Den har dödskrafterna, man åldras, det finns årstider osv., men skillnaden är att dödskrafterna här inte är definitiva. Här är det alltid uppståndelsekrafterna som har det sista ordet. Jo, här dör man visserligen, men efter en vilotid uppstår man igen med förnyad livslust. Här kan man få en arm avskuren, men förlusten av armen är inte definitiv här, utan här

växer det ut en ny, så kraftigt verkande är helandets krafter.

Vi måste göra oss av med föreställningarna om osårbarhet i "himlen". Osårbarhet skulle göra ett slut på vår mänsklighet, som förutsätter en frihet som innebär en risk.

Jag tror alltså på en väldigt mänsklig och begränsad ny himmel och ny jord, om jag ska jämföra med den traditionella fantasibilden. Vi vet inte vad vi längtar efter när vi längtar efter obegränsning, osårbarhet och övermänsklighet. Det är lika barnsliga önskemål som att önska sig en massa godis i himlen.

Måste uppståndelsen nödvändigtvis var “övernaturlig”?

Räcker det inte med en blott och bar, naken och sårbar uppståndelse av de heliga för att Guds rike skall upprättas på jorden i sin fullhet? Jag menar, måste de uppståndna heliga vara nåt slags supermänniskor för att detta skall vara möjligt? Räcker det inte att deras kroppar är som våra, bara regerade av Guds ande?

Jag tror dessutom att man måste tolka Paulus tal om "andliga kroppar" i 1. Kor. 15, inte som "övernaturliga kroppar" till skillnad från "naturliga kroppar", utan som "kroppar, regerade av Guds ande" till skillnad från "kroppar, regerade av det allmänna människolivet" (min parafras på "soma psychikos"). Detta har bl.a. N.T. Wright påpekat. För Paulus är inte det andliga övernaturligt, utan det är den jordiska sfär som låter sig regeras av Gud.

Tänk bara tanken i sin nakenhet: plötsligt ökar jordens befolkning med en miljard människor som går omkring och botar sjuka, vandrar hemlösa omkring som Jesus och gör gott. Det blir snart klart för myndigheterna att denna miljard har uppstått ur ingenstans, de går inte att uppspora i systemets nutida arkiv, förutom kanske i gamla arkiv för släktforskare. När detta går upp för världen i sin helhet, då uppstiger det ett ofantligt jubelrop från alla de uppståndelsetroende, och särskilt från de lidande. Nu vet de att Jesus har kommit tillbaka, och de heligas uppståndelse har skett. Det inger dem ett sådant mod, en sådan jublets styrka, att människa efter människa som förut slavat under systemet, i avmakt, utan att kunna hjälpa de lidande, nu kastar av sig sina bojor, och går ut för att lindra lidandet i världen. Ja, bara vetskapen om uppståndelsens verklighet, Jesu återkomsts verklighet, botar miljontals sinnessjuka och deprimerade i ett ögonblick. Modet att kasta av sig systemets bojor sprider sig som

en löpeld, och snart är de jesusrevolutionära i majoritet på jorden. Och då accelererar utvecklingen mot gudsriket ännu snabbare, så att utvecklingslinjen snart står rakt upp i vädret.

Då blir det tydligt, att jorden varit full av undertryckt godhet, fängslad och vanmäktig godhet. Världens godhet har varit likt en jättelik stenhög på ett bergsbrant, som hela tiden är i färd med att rasa nerför branten, men som inte kan rasa utan att något utifrån utlöser raset. Stenarna bär på en ofantlig längtan efter att få kasta sig nerför branten, som de känner är deras slutliga mål och mening, men de är bundna av de andra stenarna till högen. Bara en sten utifrån kan befria dem, en stor sten som kastas över dem och utlöser raset.

Det är denna mängd av undertryckt godhet i världen som gör att jag inte tror att Gud behöver ta i med hårdhandskarna när han skall upprätta det slutliga gudsriket på jorden. Han behöver bara kasta den utlösande faktorn över oss. Klippa av bojorna. Sedan sköter det sig själv. Det behövs ingen Jesu diktatur.

Därför finner jag inga skäl att tro att de uppståndna heliga behöver vara utrustade med mer övermänskliga egenskaper än dem de heliga alltid har haft under deras jordeliv. (Att bota sjuka och uppväcka döda har inte varit något övermänskligt, det har varit en naturlig del av otaliga heligas liv) Jag har alltså inga skäl att tro det, men jag utesluter det heller inte. Särskilt utesluter jag inte att de uppståndna heliga skulle kunna ha kroppar som inte behöver mat på samma sätt som vi, av den enkla anledningen att jordens matförråd inte riktigt räcker till för fler. Detta måste ju Gud lösa på nåt sätt.

Handlar då godhetens vanmakt bara om att de heliga är i minoritet? Jag tror faktiskt det. Vi anar inte vilken katastrof det är för jorden att vi varje år tappar tusenvis av heliga i dödens gap. De heligas död är den stora katastrofen. Hade vi bara fått ha våra heliga kvar, så hade kanske gudsriket fått växa sig starkt med tidens gång, och till slut, genom en evolutionär utveckling, tagit över styret på jorden. Men nu är situationen den, att döden hela tiden raserar det som byggs upp av gudsriket, så det hinner aldrig komma på fötter. Däremot, det som byggs upp av

Antikrists rike, är inte lika sårbart gentemot döden, eftersom detta rikes befolkning alltid varit i majoritet, och därför har strukturer som håller från släkte till släkte. Men vad händer med gudsrikets strukturer? Se bara på väckelserna, hur sårbara de gudsrikesstrukturer är som föds i väckelsers tidiga faser. Det är nästan en obönhörlig lag att dessa himmelska strukturer sakta dör i och med att de institutionaliseras, och därmed förvandlas till strukturer som liknar de antikristliga. Och detta sker oftast i andra och tredje generationen efter en väckelse, när den första generationens pionjärer har dött.

Vad är då vårt hopp i denna tragedi? Jo, vi måste tro att godheten trots allt är det som *verkligen* överlever, att bara godheten är evig. Om detta är sant, då betyder det att all den inkarnerade godhet som varje år försvinner från vår jord måste accumuleras någonstans, för att slutligen nå en bristningsgräns, då den åter utlöses över jorden, då vi får tillbaka all denna godhet. Det vore den enda räddningen för jorden. Uppståndelsetron är för mig inte bara något som jag grundar på bibeln, utan något som jag också rent filosofiskt sluter mig till som den enda möjliga räddningen. Den våldets logik som fick de allierade att avsluta andra världskriget med en förintelsens atombomb över Japan, som den enda räddningen, övergår i apokalypsen till en icke-våldets logik, som kräver en godhetens atombomb över världen, som den enda räddningen. Och vad kan godhet vara annat än inkarnerad godhet? Godheten finns inte som något abstrakt, den finns bara i konkreta människor. När skapelsen då ropar efter en godhetens atombomb, då ropar den endast efter människor. En kraftig förstärkning av armén. Denna förstärkning kan omöjligen komma inifrån skapelsen själv, då dess goda människor är fängslade av systemet. Mer fängslade än de kanske anar.

Jag väntar i andlös spänning på timmen när raset börjar, när godhetens svampmoln börjar sprida sig över jorden. Och det är min övertygelse, att detta kan ske när som helst. Denna övertygelse baserar sig enbart på lidandets djuphet i vår värld, inte på några profetior eller tidsberäkningar. Lidandet i världen är så djupt, och har alltid varit så djupt, att krigsslutet inte kan, och aldrig har kunnat vara långt borta. Desto mer jag har tagit till mig världens lidande, desto mer har denna övertygelse befästs i

mig.

Det finns en tendens i amerikaniserad väckelsekristen eskatologi att tolka "Den stora vedermödan" i uppenbarelseboken så att den börjar när den når oss västerlänningar. Det är då vedermödan liksom räknas, när den når oss välbeställda. När den når tredje världen, eller folk som drabbas av allvarlig psykisk och fysisk sjukdom i västerlandet, ja, då räknas den liksom inte, av någon underlig orsak. Det är ju inte deras lidande som gäller inför Gud. Det är oss välbeställdas lidande som egentligen är det enda som gäller. Det är därför världen inte ännu är mogen för Jesu återkomst, för att vi välbeställda ännu inte lider.

Hur går uppståndelse och sårbarhet ihop?

Märkligt, under de senaste dagarna har min sårbarhet blivit så helig för mig, så oumbärlig för att jag ska kunna kalla något "liv", att jag inte riktigt vet vad jag ska göra med en uppståndelsetro som på något sätt bryter denna sårbarhet. Och jag har insett att min sårbarhet ytterst handlar om min dödlighet. Det värsta är, att jag inte kan föreställa mig en uppståndelse som skulle inkorporera sårbarheten och dödligheten, för är det inte just det som är meningen med uppståndelsen, att övervinna dessa två?

Problemet osårbarhet är en av de allra tyngsta invändningarna mot uppståndelsetron jag någonsin stött på, jag hittar den bl.a. hos professor A.J.M. Wedderburn i hans bok "Beyond resurrection", 1999. Kanske är människans längtan efter odödlighet ungefär lika barnslig som ett barns önskan att frossa i glass och godis när hon kommer till himlen. Eller som många nutidsmänniskors önskan om att genom teknikens innovationer skaffa sig själv odödlighet - antagligen till priset av att förvandlas till maskin.

Kanske är dödligheten sist och slutligen mer barmhärtig än "odödligheten" - detta statiska, opåverkbara, förstenade livet?

Eller så måste uppståndelsen betyda något helt annat än osårbarhet, hur svårt det än är att föreställa sig det. Hur skall jag lösa detta problem? Hur kan jag bevara tron på kroppens uppståndelse inför osårbarhetens problem? Det känns ganska omöjligt.

Men nej. Det finns ett möjligt sätt att lösa problemet: det är att tänka sig att uppståndelsen är Guds utväg att reparera sin skapelse till det ursprungliga, paradisiska tillståndet, så att det inte handlar om att skapa odödlighet, utan att återställa den ursprungliga harmonin, som är att leva i harmoni och försonas

med sin sårbarhet och dödlighet. Och det enda sättet för Gud att kunna göra detta, är att låta den människan uppstå som han anser kapabel att leda arbetet för en sådan återställelse. Och när denna människa (Jesus, förhoppningsvis) har utfört sitt värv, så är han kanske gammal och mätt av dagar, och vill gärna gå och sova i Guds eviga säng, tillsammans med andra som uppstått med honom. Kanske blir de 900 år gamla, så som GT:s patriarker. Återställningen av paradiset skulle därmed inte innebära odödlighet, utan snarare att döden inte längre är en rövare, utan ett harmoniskt slut, inte beroende av sjukdom, utan ungefär som en motsvarighet till önskan om att gå och lägga sig på kvällen. Och sedan skulle generationer på generationer rulla vidare i detta paradisiska tillstånd, ända tills solen slutar brinna, och jorden och mänskligheten får ett harmoniskt slut, livet dör sakta ut utan plågor, mänskligheten som helhet känner sig gammal och mätt av dagar. Och skulle mänskligheten innan dess uppleva ett nytt syndafall, skulle kanske hela frälsnings-processen upprepas, med någon annan än Jesus som frälsaren.

Enligt detta schema skulle framtiden alltså se ut på följande sätt: Alla människor som levat genom historien (efter syndafallet = oförsonlighet med sin egen sårbarhet) reinkarneras en dag i framtiden tillsammans med Jesus när han kommer tillbaka. De får en "andra chans" att avsluta sina liv i harmoni med sin dödlighet. Det blir som i ett äktenskapligt gräl: går man och lägger sig innan man har försonats med varann, ligger något ouppgjort där och pyr, och gör insomnandet och sömnen oroliga. Man vill vakna igen på morgonen för att fixa till det, så att man kan gå och lägga sig kvällen därpå i känslan av mättnad och tillfredsställelse. På samma sätt ligger alla de efter syndafallet döda människorna genom historien liksom och ropar på att få reparera det som gick fel i deras liv (i metaforisk bemärkelse, jag räknar inte med att de är i något medvetet tillstånd), så att de kan få uppleva en harmonisk död, utan rädslor. Gud hör deras rop, och ger dem en andra chans. Och skulle människor misslyckas ännu den andra gången, och dö i oförsoning, får de förlåtelse för det - av den paradisiska, genom Jesus återupprättade gemenskapen. Den är deras förlåtelse, och den är nog. Ty den som således misslyckas i sin egen försoning, får liksom ersättning för det genom de andras försoning: ty den enskilda

människans öde upplevs alltid i intim gemenskap med de andras öde. Tänk bara hur lättare det är att dö om du vet att dina barn är i trygghet! Även om du själv har misslyckats, så uppväger dina efterkommandes räddning ditt eget misslyckande, borttar udden av det. *"Död, var är din udd!"* Inte "Död, var är du?"

Men eftersom uppståndelsen inte borttar sårbarheten, finns alltså möjligheten för att Jesus och alla de uppståndna misslyckas med att återupprätta hela mänskligheten under sin livstid, och måste dö igen utan att se allförsoningen. Men innan den sista uppståndne har dött, har dock en hel del försoning måsta hunnit hända. Det blev inte perfekt, men en hel del blev gjort, som gav mänskligheten en outtömlig källa av försoning att ösa av. Jesus lyckas antagligen i vilket fall som helst upprätta en försonad gemenskap, med många eller få, som sedan fortplantar sig vidare, och kanske lyckas upprätta hela mänskligheten vid ett senare tillfälle. Kanske naturen hjälper det totala återupprättandet på traven till sist, genom att bråka och härja med människan genom "skapelsefeber", så att hon till slut tvingas inse att hon måste sluta plåga naturen.

Hur skulle de uppståndnas kroppar te sig enligt detta schema? Skulle man kunna prata om förvandlade "andliga kroppar" eller "härlighetskroppar", som Paulus gjorde? Jag ser inte något hinder för att i tanken förena en förvandlad uppståndelsekropp med sårbarhet. Förvandlingen behöver inte att bestå i en uppkommen odödlighet och osårbarhet, utan den kan t.ex. bestå i att kroppen fungerar på det ursprungliga, paradisiska sättet, vad det nu än kunde vara (t.ex. förmågan att kunna leva enbart på råa växter som vi hittar i naturen) Denna förvandling skulle kunna vara själva förutsättningen för att jordens befolkning skulle tåla att plötsligt förökas med alla historiens döda. Och visst skulle jorden tåla människor som inte var beroende av bostad och människoodlad föda?

Hur skulle då förvandlingen av deras kroppar som ännu lever här på jorden gå till, när parusin och uppståndelsen sker? Kanske skulle det helt enkelt innebära att de lärde sig sakta att leva som Jesus och de uppståndna? Att det handlar om en sakta övergång och tillvänjning till att t.ex. leva på råa växter, utan

bostad? Kanske även de uppståndna måste genomgå samma process? Och kanske t.o.m. själva de dödas uppståndelse är en långsam process, där en och en uppstår, alltefter jordens förmåga att bära dessa människor? Annars skulle jorden antagligen få chock.

Vad skulle då den totala återställelsen av mänskligheten innebära? Jag föreställer mig att det bl.a. skulle kunna handla om att reparera det misstag som gjordes då människan lämnade de vegetarianska apornas kringströvande livsstil, och blev bofasta samlare och jägare. Att det skulle handla om att låta naturen växa över allt det den mänskliga civilisationen har skapat, så att allt blir gömt under nya skogar och ängar, och naturen sakta renade sig själv. Att detta skulle leda till ett upprättande av en klimatbalans som gör att polarisarna smälter och fylls, tillsammans med Sahara, av lummiga skogar. Det skulle handla om att människan blev så djupt medveten om den begränsning som ligger i hennes sårbarhet, att hon aldrig mera skulle få den vanvettiga idén att bryta sig ut ur sin rättmätiga ekologiska nisch, de vegetarianska kringströvande apornas.
Det skulle handla om återställelse, men ändå så att den återupprättade människan blivit medveten om sin sårbarhet och dödlighet, på ett sätt som inte aporna har möjlighet till, något som antagligen var orsaken till att vi som människoapor överhuvudtaget kunde få den vanvettiga idén att bryta oss loss. Sedan, när vi har blivit fredliga, börjar vi leva i intim gemenskap med djuren, som vi sedan slutar vara rädda för.
Skriften skulle antagligen upphöra, eftersom skriften har med det bofasta stadiet att göra. Kringströvande "uppståndelsens människoapor" orkar knappast släpa en massa böcker med sig. Och som filosofen John Zerzan skulle hålla med om, så skulle antagligen också det symboliska tänkandet försvinna. M.a.o. verkligheten har kommit tillbaka, bokstavens och avbildningens tid är förbi. Den virtuella verklighetens tid, "andlig-hetens" tid är förbi. Nu har verkligheten, *det fysiska*, kommit till oss. En ny, ofattbart rik och spännande värld öppnar sig ute i det verkliga, fysiska livet, när människorna börjar få tillbaka något av den känslighet för det fysiska som kännetecknar djuren, en konst i vilken människan en gång var den främste utövaren.

Vem är det som har lärt oss att jobba för något mer än att få i oss en passlig mängd mat i magen varje dag? Är det inte människans kollektiva överlevnadstrauma efter alla krig som hon varit med om, allt straff, all tortyr och all fängelsevistelse? Allt detta hemska som hon tror att hon råkar ut för om hon inte jobbar och studerar häcken av sig varje dag?
Men det finns ju inte någon som piskar på en om man slutar slaveriet! Jag har bevisat för mig själv att man kan leva som luffare utan besvär! Då måste det vara ett trauma som gör att man bugar och bockar och slavar inför ett straff som inte finns. Det har faktiskt aldrig funnits - luffare har det funnits i alla tider, desto mer ju längre tid tillbaka vi går.
Varför slavar vi för värmen, för el? Människan har ju redan varma kläder och sovsäckar! Varför slavar vi för vår sovplats varje natt? Vi har ju redan våra hus, utan att vi behöver betala för deras existens - de finns där! Vi slavar och betalar för allt som om det inte var vårt, som om det inte finns där, utan måste hela tiden erövras på nytt! Jag säger bara: vilket trauma.
Det enda som vi i nord egentligen behöver jobba för (de i djungeln, vårt rätta hem, behöver inte detta) är vår mat. Och den producerar vi numera så effektivt att det skulle räcka med några minuters arbete per människa om vi alla delade på den bördan, med dom maskiner vi nu har. Alltså: det skulle bli rena hobbyarbetet, inget som man skulle kalla för jobb.

Vad använder vi då dom knappt åtta timmars extra arbete som vi utför, till?
Jo, till att upprätthålla ett hav av onödigheter, som stjäl vår uppmärksamhet från att LEVA, ha det skoj, leka så som djuren gör, vara fysiska med varann, vandra omkring och upptäcka världen, syssla med hobbyn (som att bygga olika saker) osv. Vad är systemets teknik och alla våra bekvämligheter, alla våra böcker och byråkratier jämfört med detta? Ingenting!! Vi har sålt det viktigaste i livet för en hög med skräp. Därför LEVER människan inte längre, så som djuren LEVER. Hon bara slavar för sina överlevnadstrauman. Hon vandrar inne i en stor sordin av traumor. Som en zombie, en robot, levande död.
När tar detta slut? När människan går trött. Jag gick trött. En gång går vi alla trött. Det är inte möjligt att slava i evighet. Helvetet är inte evigt. En gång gör vi kollektivt uppror mot jobb

och skola. Det kallas Jesu återkomst eller tusenårsriket. Jesus sa nämligen i sin bergspredikan: se på fåglarna och liljorna på marken. De arbetar inte. Gör som dem.

Moses och Lammets sång

(mel. Rysslands nationalsång)

1. Hör sista basunen utstöta sitt ljud
som uppväcker de mördade minnenas Gud.
Martyrernas comeback,
historiens tsunami,
som äntligen skall sätta slavarna fri!

Refr:
Framåt och in i löftets land!!!
Fram med en fri och upplyft hand!!
Framåt med djurens och helgonens här,
framåt och in i löftets land!!!
Fram med en fri och upplyft hand!!
Vi skall nå fram,
skall nå fram,
skall nå fram!

2. Hör uppväckte Moses på fjället utstöta
ett härskri så skönt att det ryser i märg,
att mördade vilden
i oss födes fram
och drar ut för att ammas av rovdjur och lamm.

3. Och Babylon skälver och Farao stramar
åt remmen som binder instinkten i oss.
Men nu kommer havet!!!
Det blodröda havet,
martyrernas comeback från Golgata kors!

Innehåll

Vad jag har lärt mig av mitt gatubarnsliv med människor och hundar
Byte av regeringsform i min kropp
”Animal Coeleste” och djuriskhetens evangelium – inget jag har uppfunnit.
Lite djurisk teologihistoria.

Djurisk pneumatologi (lära om Anden)

Skogsöversättning av Romarbrevet åttonde kapitel.
Tungotalet – Vilddjursspråket.

Djurisk ecklesiologi

Anarkoprimitivistisk kyrklig ekohermeneutik.
Vilddjuret Paulus.

Djurisk etik

Skogsöversättning av de tio budorden.
Skogsöversättning av Bergspredikan.
Mot avlaten i civilisationskyrkan. Nio Lutherskt-djuriska teser.

Djurisk eskatologi

Försök till en pacifistisk eskatologi
Måste uppståndelsen nödvändigtvis vara “övernaturlig”?
Hur går uppståndelse och sårbarhet ihop?
Moses och Lammets sång